



• Οὐκ ἐν ἄγῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος •

ΕΤΟΣ Β΄.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 30 Ἀπριλίου 1859

Ἀριθ. 8.

## ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

ΥΠΟ Κ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ἐισαγωγή.)

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ πόλεις καὶ νομοθεταὶ θεώρησαν πάντοτε τὴν τῶν παιδῶν ἀνατροφήν καὶ παιδείαν σπουδαιότατον πρὸς εὐδωκίαν τῆς πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας εὐδαιμονίαν· διὸ αὕτη ὑπάρχει κύριον μὲλημα καὶ τῶν νῦν ὑγιῶν ἐχόντων ἔθνῶν· καὶ τὸ πρᾶγμα φαίνεται εὐληπτον καὶ φυσικόν· ἐπειδὴ πῶς θὰ μωροθώσιν ἄνδρες, ἂν ἐκ παιδῶν δὲν συνειθίζωσιν εἰς τὰ καλὰ, ἂν δὲν ὀδηγηθῶσιν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν εὐθετήν καὶ τὸ τέλος τοῦ ὄλου, καὶ ἦτις πέφυκε διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν καὶ χαλεπὴν καὶ τραχεῖαν καὶ μάστιχα εἰς τὰς ζωώδεις πρώτας τῆς σαρκὸς ὁρμὰς ἀπαρέσκειν. Τίς λοιπὸν δὲν παραδέχεται χωρὶς τινος ἀντιστάσεως καὶ δυσκολίας ὅτι τὰ παιδία πρέπει νὰ ἀνατρέφωσιν καλῶς καὶ νὰ μὴ ἀφίπωνται εἰς ἑαυτὰ καὶ τὰς στιγμιαίας δόξαις των, ἂν ἔχῃ δι' ἄλλο τι τοῦλάχιστον διὰ τὴν αὐτῶν τούτων εἰς τὸ ἔπειτα εὐδαιμονίαν; Ἄλλ' ἐνὸς ὅλου ὁ κόσμος ἐτοίμως συμφράσκει εἰς ταῦτα καὶ ὁδοὶ εἰναι τοσοῦτον σικίος, ὥστε νὰ θεωρῆται τὸ παιδίον ὡς χόρτον τοῦ ἀγροῦ σήμερον ἀνατέλλον ὅπως μεθύριον ἀναθάλλῃ καὶ ἀπομακρυνθῆ εἰκὴ καὶ μάτην δὲν συμφωνοῦσιν ὅμοις περὶ τοῦ πῶς νὰ ἀνατρέφωσιν καὶ μωρίας ὅσας δυσχερεῖας ἀπαντῶσιν πρὸς καθέρωσιν ἀγωγῆς τινος, καὶ τὸ χειρότερον οἱ πλείστοι ἀγνοοῦσι τί κυρίως εἰναι ἡ

ἀνατροφή, ἢ ὅπως δῆποτε πρέπει νὰ δυναμῆν νὰ φέρῃ εἰς τινὰ τελειότητα. Γίνεται δὲ τὸ πρᾶγμα ἔτι χαλεπότερον καὶ σχεδὸν τὸ ζήτημα διαμένει ἄλυτον εἰς χρόνους, καθ' οὓς ἡ κυριωτέρα τῆς κοινωνίας διαφορὰ συγκεφαλαιούται εἰς τὴν περὶ τὰ θεῖα καὶ τὴν ὀρησκίαν ἀδικησίαν, τὸ σκοτεινὸν τοῦτο νέφος τῆς κατὰ βῆθος ἀπιστίας· διότι ἡ ἀπιστία ἐπικαλύπτουσα μὲ σκότος παχὺ τὴν πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὸ οὐράνιον φῶς ὄρασιν, ἀφίνει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰς πέντε αὐτοῦ αἰσθήσεις εἰς τὰ χαμαὶ καὶ καθιστᾷ αὐτὸν χαμαίζηλον ὃ δὲ τοιοῦτος εἴτε πατὴρ εἴτε διδάσκαλος εἴτε ἄλλος ὅστις δῆποτε ἔχων νὰ παιδαγωγῆσῃ ἄλλους ἐν τῇ ἀπεράντου ποικιλίᾳ τῶν φαινομένων καὶ αἰσθητῶν καὶ τῆς διαταραχῆς τῶν ἀπειρῶν πλῆθῶν ὀδῶν πότε μὲν πρὸς ταῦτα φέρεται, πότε δὲ πρὸς ἑκάστω, καὶ πότε μὲν τὸ συμφέρον καὶ τὴν χρείαν τίθεται ἀρχὴν τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ καὶ ὀδῆγον, πότε δὲ καὶ τὴν λεγομένην ἠθικὴν τὴν κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην, ἦτις καὶ αὕτη ἔνευ ἄλλης πύξιδος εἶνε ἄλλη τις τοῦ συμφέροντος πάλιν ἐπιζήτησις, πότε δὲ ζητεῖται τοῦ πολιτισμοῦ τὸν φλοῖον καὶ ποδηγετᾷ τὸν νέον ἄνθρωπον πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν, ἄλλοτε δὲ καὶ τὴν ἐλευθερίαν συνυποβάλλει ὡς βῆσιν τῆς τῶν παιδῶν τοῦ ἀνατροφῆς, ἵνα δῶσιν ἐλευθέρως ἀναπτειχθῶσιν αἱ ἐμφυτοὶ δυνάμεις· ἐντὸς δὲ τοιοῦτου φαύλου κύκλου βεβαίως πῶς θὰ εὕρῃ ποτὲ καὶ ὁ βουλούμενος ἀρχὴν μίαν σταθερὰν καὶ ζωογόνην, καὶ πῶς θὰ καταπολεμήσῃ τὴν πολυκέφαλον τῆς ὕλης ὕδραν, ἦτις συναυξάνουσα μὲ τὴν ἡλικίαν τοῦ παιδὸς περὶ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν συνήθως καταδροχθίζει σκληρῶς ὅ,τι





« Βεβαιότατα, γασπαδίν. Ὁ ὑπασιπής τοῦ αὐτοκράτορος... »

« Τὴν τιμὴν σὰς λέγω, πόσα ζητεῖτε; »  
« Αἱ ἀπομιμήσεις ἐκεῖναι τῆς Μόσχας δὲν κάμνουν τῆς Ἀφεντιᾶς σὰς εἶναι εὐθηνὰ ἀλλὰ δὲν σὰς κάμνουν. Δι' αὐτὴν τὴν γνησίαν Ἐρζερούμικὴν ἐπλήττα ἔπρεπε νὰ σὰς ζητήσω διακόσια ρούβλια, ἀλλὰ σὰς τὴν δίδω διὰ ἑκατὸν πενήντα. »

« Αἱ βλέπω ὅτι δὲν ἔχετε ἄρεξιν νὰ πωλήσητε. »  
« Δὲν ζητῶ ἀπὸ τὴν Ἀφεντιᾶ σὰς περισσώτερον ἀπ' ὅτι ὁ διοικητὴς τῆς Τούλας ἐπλήρωσε διὰ μιστὴν δωδεκάδα. »

« Μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶπατε τῆς Μόσχας. »  
« Τῆς Μόσχας σὰς εἶπα; Αἱ λάθος ἔκαμν. Ἦτο ὁ διοικητὴς τῆς Τούλας. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ κάμω αὐτὸ τὸ λάθος; »

« Λοιπὸν εἶναι ἡ τελευταία τιμὴ; »  
« Πάρετέ τὴν διὰ ἑκατὸν ρούβλια. »  
« Πολὺ ἀκριβὰ. »

« Ἐκατὸν ρούβλια εἶναι πολλὰ διὰ ἐσθῆτα τῆς Ἐρζερούμης; ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἀπομίμησις τῆς Μόσχας; Λοιπὸν τί προσφέρετε; »  
« Ζητεῖτε τόσον πολλὰ ὥστε δὲν ἔμπορῶ νὰ προσφέρω τίποτε. »

« Αἱ κύριε, εἰσθε πολὺ δύσκολος. Λοιπὸν ἄς ἦναι οὐδοήκοντα. »  
« Ὀλιγώτερα ἀκόμη. »  
« Πῶς! ὀλιγώτερα ἀπὸ οὐδοήκοντα; Λοιπὸν ἄς ἦναι ἑβδομήκοντα. Ἐνὰ καπίκι ὀλιγώτερον δὲν γίνεται. »

Ἦδη νομίζει τις ὅτι δύναται νὰ προσφέρῃ ἀσφαλῶς μίαν τιμὴν.  
« Εἴκοσι ρούβλια. »  
« Εἴκοσι ρούβλια! Σὰς λέγω εἰς τὴν πίστιν μου ὡς χριστιανός, ὅτι τὸ τριπλάσιον τούτων δὲν ἤθελε πληρῶσαι τὴν ἀξίαν των. Εἴκοσι ρούβλια! ἔνω ὁ διοικητὴς τοῦ Νισνὴ διὰ ἡμίσειαν δωδεκάδα... »

« Αἱ τοῦ Νισνὴ; ἐνόμισα ὅτι εἶπατε τῆς Τούλας. »  
« Ναί, ἔχετε δίκαιον, τῆς Τούλας, ἀλλὰ μὲ συγκρίζετε τόσον! Σαράντα ρούβλια εἶπατε, κάμετέ τα πενήντα, καὶ πάρετέ τὴν. »

« Εἴκοσι σὰς εἶπα ἐγώ. »  
« Αἱ γασπαδίν! τί νὰ γίνῃ; πρέπει νὰ τὴν πωλήσω. Εἴκοσι ρούβλια! ἀφανίσθηκα. Πάρετέ τὴν, ἀλλὰ ἀφανίσθηκα. »

Καὶ οὕτως ἀπάγετε τὴν λείαν σὰς μὲ χαρὰν δυσκόλως κρυπτομένην. Ἀλλ' ὅταν δείξητε αὐτὴν εἰς φίλον εἰδήμονα, γελᾷ, καὶ σὰς λέγει ὅτι ἐπληρώσατε τὴν διπλασίαν τιμὴν.  
Τὸ ἔξῃς δεικνύει ὅπως ὁ Ἕρσοικὸς λαὸς εἶναι ἀφροσιωμένος εἰς τὸν μονάρχην του.

Ἐν ἔτει 1830 ἡ χολέρα ἔκαμε τρομερὰν θραῦσιν. Πεντακόσια θύματα ἔπιπτον καθ' ἑκάστην οἱ χωρικοὶ ἦσαν ἀπηλπισμένοι, καὶ διεδόθη φήμη ὅτι εἶχον φαρμακευθῆ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θηριώδης ὄχλος ὠπλισμένος μὲ ἀξίνιας, εἰς τὴν χρεῖσιν τῶν ἐπείων οἱ Ῥῶσοι εἶναι τόσον ἐπιτήδειοι, ὥρμησαν

εἰς τὴν ἀγορὰν οὐδεὶς ἐγίνωσκεν ἐπὶ τίνος ἤθελε πέσει ἡ δογῆ αὐτῶν ἢ δὲ τράσις αὐτῆ ἠδύνατο νὰ τελειώσῃ μὲ ἐπαναστάσιν. Ἡ εἰδήσις ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Νικολάου, ὅστις εὗρίσκετο εἰς ἀνάβρωσιν ἐκ τῆς προσβολῆς τῆς τρομερᾶς ταύτης μάστιγος. Ἐπήδησε λοιπὸν πάραυτα εἰς ἓν δρόσκι καὶ ὥρμησεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἀναβὰς δὲ τὰς βαθμίδας ἐκκλησίας τινὸς ὕψους τὸ γιγαντιαῖον ἀνάστημά του ὑπεράνω τοῦ περικυκλοῦντος ἔγλου, ὁ ὁποῖος συνωθεῖτο σφοδρῶς. Ἡ καθαρὰ καὶ βροντώδης φωνὴ του ἤχησε διὰ τῆς πλατείας.

« Τί σημαίνει τοῦτο; δὲν εἰσθε πλέον τὰ τέκνα τῆς ἀγίας Ῥωσσίας. Θέλετε νὰ στασιάζητε κατὰ τοῦ οὐρανοῦ; θέλετε νὰ μιμηθῆτε τοὺς ἐπαναστάτας τῶν ἄλλων ἐθνῶν; Ἀδελφοί μου, γενῆτε πάλιν ὅμοιοι ἐαυτοῖς; ὁ θεὸς εἶναι ὁ τιμωρὸν ἡμᾶς ἀντὶ δὲ νὰ γογγύζητε κατὰ τῶν πληγῶν αὐτοῦ, ὁμολογήσατε τὴν δύναμίν του. Γονατίσατε λοιπὸν, καὶ ἱκετεύσατε αὐτὸν νὰ ἀπομακρῶνῃ τὴν μάστιγα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς χώρας ἡμῶν. »

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔκλινε τῆ μεγαλοπρεπῆ κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐν δεήσει, καὶ τὸ πλῆθος ἐγονυπέτησεν ὁμοθυμαδόν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐνίκησε.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΕΝ ΤΗ ΜΕΣΗΜΒΡΙΝῃ ΑΦΡΙΚῃ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Λιθιγαστῶνο).

Λέοντες ἐπάρκτον σφοδρῶς τοὺς κατοίκους τῆς Μαβότσης; εἰσέδουν τὴν νύκτα εἰς τὰ μέρη, ὅπου ἦσαν κεκλεισμένα τὰ κτήνη καὶ κατεβίβρωσκον τὰς ἀγελάδας. Προσεβόλλον μάλιστα καὶ τὴν ἡμέραν τὰ ποιμίνα, καὶ τοῦτο εἶναι τοσοῦτον ἐναντίον εἰς τὰς ἔξεις των, ὥστε οἱ Βακατλάσαι ὑπέθεσαν, ὅτι εἶχαν μαγεύσει αὐτοὺς, καὶ ὅτι, κατὰ τοὺς ἰδίους αὐτῶν λόγους « παρεδόθησαν εἰς τοὺς λέοντας ὑπὸ γειτονικῆς τινος φυλῆς. » Ἐπειράθησαν ποτε ν' ἀπαλλαχθῶσι τῶν ζώων τούτων καταστρέφοντες αὐτὰ ἀλλὰ πολλῶ κατώτεροι τῶν Βεχουανῶν κατὰ τὴν ἀνδρείαν οἵτινές εἰσιν ἐν γένει τολμηροὶ ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν οὐδένα τῶν ἐχθρῶν των προσβαλόντες.

Βεβαιοῦσιν ὅτι ἂν φρονεῖν εἰς τῶν λεόντων ἀγάλης τινὸς, οἱ ἄλλοι ὠφελοῦμενοι ἐκ τοῦ μαθήματος τούτου ἐγκαταλείπουσι τὰ μέρη, ὅπου κατεδιώχθησαν. Ὅτε λοιπὸν προσεβλήθησαν πάλιν τὰ κτήνη τῶν Βακατλάσων, ὑπῆγον μετὰ τῶν ἀνδρῶν τῆς φυλῆς, ἵνα ἐμψυχώσω αὐτοὺς νὰ ἀπαλλαχθῶσι τῶν λυμῶνων ἐκεῖνων. Συνηστήσαμεν τοὺς λέοντας ἐπὶ λόφου δασώδους, ἔχοντος μῆκος ἐνὸς περίπου τετάρτου τοῦ μιλίου. Οἱ σύντροφοί μου πυχθέντες εἰς κύκλον ἀνέβησαν τὸν λόφον, συσσωματούμενοι ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον. Ἐγὼ δὲ μείνας μόνος ἐν τῇ πεδιάδι μετὰ τινος ἰθαγενεοῦς ὀνομαζομένου Μεβχλουέ, διδασκάλου καὶ ἀνδρὸς ἀρίστου, εἶδον ἓνα τῶν λεόντων καθήμενον ἐπὶ τοῦ βράχου τὸν ὅποιον περιεκύκλουν οἱ κυνηγοὶ παν-



ΟΙ ΒΟΣΓΕΜΙΑΝΟΙ ἢ ΒΟΥΣΜΙΑΝΟΙ  
BOSJEMEN OR BUSHMEN

ταχέως. Ὁ Μεθαλουὲ ἐπιροβόλησε πρὶν ἐμοῦ καὶ ἡ σφαῖρα ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ βράχου, ὅπου ἐκάθητο τὸ ζῶον. Ὁ λέων ἔδρακε τὸ μέρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔπεσεν ἡ βολή, ὡς ὁ κύων δάκνει τὸν λίθον ἢ τὴν ἐξέδον, ἢν βίπτουσι κατ' αὐτοῦ· εἶτα δὲ φυγὼν δι' ἐνδὸς πηδήματός ἐξῆλθε τοῦ κύκλου τῶν ἀνδρῶν, ὅπως ἠνεύχθη ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ διέφυγεν ἀτρωτός. Οἱ κυνηγοὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸν προσβάλωσιν, ἴσως διότι ἐπίστευον τὴν μαγίαν ἧς ἐνόμιζον ἑαυτοὺς θύματα. Πάραιτα ἐσχηματίσθη πάλιν ὁ κύκλος, καὶ δύο ἑτεροὶ λέοντες ἀνεφάνησαν· ἀλλ' ἤδη δὲν ἐτόλμησαμεν νὰ πυροβολήσωμεν, φοβούμενοι μὴ προσβάλωμέν τινα τῶν ἀνδρῶν τοῦ κύκλου, οἵτινες ἄφρασαν πάλιν αὐτοὺς νὰ διαφύγωσιν ἀβλαβεῖς καὶ σῶοι. Ἄν οἱ Βακατλάσαι ἔπραττον κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου αὐτῶν, οἱ λέοντες ἤθελον φανευθῆ διὰ λογιζιμῶν κατ' ἢν σιγμὴν ἐτόλμησαν νὰ διαφύγωσιν· ἀλλ' οἱ κυνηγοὶ μας οὐδὲ νὰν μεταχειρίσθησαν τὰ ὄπλα των. Βλέποντες ὅτι δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἐνθαφρῶνουμεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐφοδον, ἐπεσφύρομεν πρὸς τὸ χωρίον, ὅτε παραμείβων τὸν λόφον παρετήρησα λέοντα καθήμενον ἐπὶ βράχου ὡς τὸν πρῶτον ὃν εἶδον, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἦτο κεκρυμμένος ὀπισθεν βράχου. Ἀπειχὼν τοῦ θηρίου τριάκοντα περίπου βήματα, καὶ σκοπεύσας προσεκτικῶς πρὸς τὸ σῶμά του διὰ τῶν θάμνων, ἐκένωσα ἀμφοτέρως τὰς βολὰς τοῦ πυροβόλου μου. « Ἐκτυπήθη! ἐκτυπήθη! ἀνεθόησαν οἱ Βακατλάσαι.—Καὶ ἄλλος τὸν προσέβαλεν ὡσαύτως· ἄς πλησιάζωμεν, » ἀπεκρίθησαν κυνηγοὶ τινες. Οὐδένα εἶδον πυροβολήσαντα μετ' ἐμοῦ· ἀλλ' ὀπισθεν τῆς βάρου παρετήρησα τὴν οὐρανὸν τοῦ λέοντος ἀνορθουμένην μακρινῶς, καὶ κραυγὰς πρὸς τοὺς τρέχοντάς, εἶπον αὐτοῖς νὰ περιμείνωσι τοῦλάχιστον διὰ νὰ πληρώσω τὸ πυροβόλον μου. Ἐνῶ δὲ ἐνέβαλον τὰς σφαῖρας, ἤκουσα κραυγὴν τρόμου· ἐσκήρτησα, καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς εἶδον τὸν λέοντα ἐπιπίπτοντα κατ' ἐμοῦ. Ἦμην ἐπὶ μικροῦ τινος ὑψώματος, ὅτε μὲ ἤρασαν ἀπὸ τὸν ὄμιον, καὶ ἐκυλίσθημεν ἀμφοτέρωι μέχρι τῶν προπόδων τοῦ λόφου. Βουχώμενοι τρομερῶς εἰς τὰ ὠτά μου, μὲ ἔσειε σφοδρῶς ὡς κυνηγετικὸς κύων σεῖει τὸν μῦν· τὸ τίναγμα τοῦτο μὲ ἐξάλειψεν, ὅπως ζαλιζέται ὁ μῦς ὅταν τινυχθῆ ὑπὸ τῆς γαλῆς· ἐδυθίσθην εἰς εἶδος νεκρώσεως, κατ' ἢν δὲν αἰσθάνεται τις οὔτε τὸ αἰσθημα τοῦ τρόμου οὔτε τοῦ ἄλγους, ἂν καὶ ἔχη γινῶσιν πάντων ὅσα συμβαίνουσιν αὐτῷ. Ὁ λέων ἔθεσε τὴν ἑτέραν τῶν δαπλῶν του ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς μου. Προσπαθῶν ν' ἀπαλλαγθῶ ἐκ τῆς πίεσεως ταύτης, ἐστράφη καὶ εἶδον τὸ βλέμμα τοῦ θηρίου διευθυνόμενον πρὸς τὸν Μεθαλουὲ, ὅπως ἐσκόπει κατ' αὐτοῦ ἐξ ἀποστήματος δεκαπέντε βημάτων· τὸ πυροβόλον τοῦ διδασκάλου ἐκρότησεν ἐκατέρωθεν· ὁ λέων μὲ κατέλιπεν ἀμέσως, ἐξήρθη ἐπὶ τοῦ Μεθαλουὲ καὶ τὸν ἐδάγκασεν εἰς τὸν μηρόν. Ἀνθρωπῶς τις τοῦ ὁποίου ἔσωσα τὴν ζωὴν, ὅτε συνηγήθη μετὰ βουβάλου, ὅπως εἶχε τινάζει αὐτὸν εἰς τὸν ἀέρα ἐπι-

ράθη νὰ λογιζοῖ τὸν λέοντα, ἐνῶ οὗτος προσέβαλε τὸν Μεθαλουὲ· τότε τὸ ζῶον ἐγκαταλίπῃ τὸν διδασκαλὸν ἤρασαν ἐκείνον ἀπὸ τὸν ὄμιον· ἀλλὰ ταυτοχρόνως αἱ σφαῖραι, τὰς ὁποίας εἶχε λάβει, παρήγαγον τὸ ἀποτελεσμα αὐτῶν, καὶ κατέπεσε νεκρόν. Τὴν ἐπιούσαν οἱ Βακατλάσαι διὰ νὰ ἐξαγάγωσιν ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θηρίου τὴν γοητείαν, δι' ἧς ἐφαντάζοντο ὅτι ἦτο προικισμένον, ἤναψαν μεγάλην πυρὰν ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ ζώου, ὅπερ ἦτο ὡς ἔλεγον ἐν τῶν μεγίστων τῶν ὅσα ποτὲ ἀπῆντησαν. Ἐγὼ δὲ οὐ μόνον εἶχον τὸ ὄστυν τοῦ βραχίονος τεθραυσμένον, ἀλλ' ἔτι καὶ ἑνδεκα δὴγματα ἐπὶ τοῦ πήχεως τῆς χειρός.

Ἡ πληγὴ, ἢν προξενεῖ ὁ ὄδους τοῦ λέοντος εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ πυροβόλου παρακολουθεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν ὑπὸ μεγάλης ἐμπυήσεως, καὶ πολλῶν ἐρελκιδῶν, καὶ ἀφίνει πόνον, ὅστις ἐπανέρχεται περιοδικῶς εἰς τὸ πληγωθὲν μέλος. Ἐφόρουσιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην χονδρὸν μάλλινον ἐπανδύτην ὅστις, ὡς ὑποθέτω, ἀπεσπόγγισεν ὅλον τὸ μίγμα τῶν ὀδόντων, οἵτινες διεπέρασαν τὸν βραχίονά μου, διότι διέφυγον τοὺς ἰδιαιτέρους πόνοους, τοὺς ὁποίους ἐδοκίμασαν οἱ δύο ἀτυχεῖς σύντροφοί μου, καὶ ἔπαθον μόνον ἐξάρθρωσιν εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Ὁ ἐκ τῶν τριῶν ἡμῶν πληγωθεὶς εἰς τὸν ὄμιον μοὶ ἔδειξε τὴν πληγὴν του τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἧτις ἀνενώθη πάλιν τὸν αὐτὸν μῆνα, κατὰ τὸν ὁποῖον εἶχε πληγωθῆ. Τὸ περίεργον τοῦτο συμβάν εἶναι ἄξιον τῆς προσοχῆς τῶν ἐπιστημόνων.

Ὅταν ὁ λέων γηράσῃ τόσον ὥστε δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ τὴν λείαν του τὴν ὁποίαν θηρεύει, ἔρχεται πολλάκις καὶ φρονεῖ τὰς αἴγας καὶ ἐν αὐταῖς τὰς κώμιας, καὶ ἂν τότε ἐξέλθῃ γυνὴ ἢ παιδίον τι τὸ ἐσπέρας, καταβιβρώσκει καὶ αὐτοὺς ἐπίσης, καὶ ἐπειδὴ δὲν δύναται τοῦ λοιποῦ νὰ ἔχη ἄλλο μέσον ὑπάρξεως, ἐξακολουθεῖ νὰ τρέφῃται οὕτω. Διὰ τοῦτο δὲ εἶπον πολλοὶ, ὅτι, ὅταν ὁ λέων γενθῆ ἀνθρωπίνης σαρκὸς, προτιμᾷ αὐτὴν πάσης ἄλλης. Οἱ τὸν ἀνθρωπὸν προσβάλλοντες λέοντες εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γέροντες· ὅταν δὲ τις αὐτῶν νικήσῃ τὸν φόβον, τὸν ὁποῖον ἐμπνέει αὐτῷ ὁ ἀνθρωπῶς, ὥστε νὰ πλησιάσῃ εἰς χωρίον καὶ ἀρπάσῃ αἴγας, οἱ κάτοικοι λέγουσιν « ὅτι οἱ ὀδόντες αὐτοῦ εἶναι παλαιοὶ, καὶ μέλλει νὰ φρονεῖ μετ' ὀλίγον ἀνθρωπῶν τινα » καὶ αἰσθανόμενοι τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ υπερασπισθῶσιν, ἀποδιώκουσιν αὐτὸν πᾶραιτα.

Ὅταν ὁ λέων διάγῃ εἰς τόπον ὅλωι ἀκατοίκητον, ἢ αἰσθάνεται ὡς εἰς τινα μέρη φόβον σωτηριώδη εἰς τοὺς Βουσιάνους, ἢ τοὺς Βακαλαχαρίους, ἀρχίζει, ἅμα ἀσθενήσῃ ἢ γηράσῃ, νὰ κυνηγῆ μῦς καὶ ἄλλα τρωκτικὰ (rongeurs) ζῶα, καὶ ἐνίοτε νὰ τρώγῃ καὶ χόρτον· ἴσως δὲ πράττει τοῦτο ἵνα καθαρῶσθῃ, ὡς παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς κύνας. Πάντοτε δὲ οἱ ἰθαγενεῖς, ὅταν παρατηρήσωσιν εἰς τὴν κόπρον του φυτικὰς οὐσίας ἀπέπτους ἀκολουθοῦσι τὰ ἔχνη του· πεπεισμένοι, ὅτι θέλουσι τὸν ἐ-



ρειν ὑπὸ δένδρον τι, ὅπου εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον εἰς αὐτὴν νὰ κινήθῃ, καὶ τὴν φρονέουσιν ἄνευ οὐδεμίαις δυσκολίας.

Οὐδὲν ἄλλο δεκνύει κάλλιον ὁπόσον φόβον προξενεῖ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰ κρεωφόρα θηρία, ὅσον τὸ ἀποδεδειγμένον τοῦτο συμβάν' εἶναι γνωστὸν, ὅτι αἱ λέαινα εὐρεθεῖσαι εἰς τὰ περίξ πύλων τινων, ὅθεν ἡ χρῆσις τῶν πυροβόλων ὕπλων ἀπεμάκρυνεν αἰφνιδίως τὰ ζῶα, ἅτινα εἶχον ὡς συνήθη βορὰν αὐτῶν, ἐκίρρασαν τὴν σφοδρὰν πεινᾶν τῶν καταβροχθίζουσai τοῦς σκύμους αὐτῶν. Παρετήρησαν ὡσαύτως κύναι, γενοὶ ἕνας ἐνόχους τῆς παρὰ φύσιν ταχύτης πράξεως καὶ πιθανῶς βιαζομένης εἰς τοῦτο ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ζωτικῆς τροφῆς, ἀνάγκης καταπειγούσης, ἣν οἱ ἰθαγενεῖς αἰσθάνονται ὡς καὶ τὰ κρεωφόρα θηρία.

Ἡρέπει ἐν τούτοις νὰ προσθέσωμεν, ὅτι, ἂν ἡ ὁσμὴ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἀφήνει εἰς τὰ ἴχνη του δύναται ἐν γένει νὰ πείσῃ τὸ ζῶον τοῦτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ κατωκημένα μέρη, ὑπάρχουσιν ὁμοίως ἐξαιρέσεις εἰς τὸν κανόνα τοῦτον. Ἐνῶ ἐνησχολούμην νὰ μεταφέρω τὴν κατοικίαν μου εἰς Καλοβέγγην, ἦλθον τοσοῦτον πολυάριθμοι λέοντες εἰς Χονουανὲ περίξ τῶν οἰκιῶν μας, αἵτινες τότε ἦσαν σχεδὸν ἔρημοι, ὥστε οἱ ἰθαγενεῖς οἱ μετὰ τῆς Κυρίας Λίβιγκρον διαμένοντες δὲν ἤθελον τολμήσει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ οἰκήματός αὐτῶν, ἐν καιρῷ τῆς νυκτός.

Ὅταν ἀπαντήσῃς λέοντα τὴν ἡμέραν, ὅπερ εἶναι συνηθέστατον εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἂν μὴ ὦν προκαταληγμένους ὑπὸ προηγούμενων ἰδεῶν, δὲν νομίζῃς ὅτι βλέπεις εὐγενέστατον καὶ μεγαλοπρεπέστατόν τι ὄν, βλέπεις ἀπλῶς ζῶον κατὰ τι μεγαλύτερον μεγάλου κυνός, οἱ δὲ χαρακτηρισμοὶ αὐτοῦ ὁμοιάζουσι πολὺ πρὸς τοῦ τῶν κυνῶν γένους, ἢ ἔφιν τοῦ λέοντος δὲν ὁμοιάζει συνήθως πρὸς τὴν παρισταμένην εἰς τὰς εἰκόνας' ἢ βίῃ αὐτοῦ ἐκτείνεται ὡς τὸ βύγχος κυνός, καὶ ἔχει ἐλαχίστην ὁμοιότητα πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐκ παραδόσεως διατηροῦσιν οἱ ζωγράφοι· οὗτοι ἐκφράζουσι γενικῶς τὴν ἰδέαν ἣν συλλαμβάνουσι περὶ τοῦ μεγάλου τῶν αἰληροειδῶν ζῶων παριστῶντες τὸν λέοντα μὲ ἔφιν γραίας γυναικῆς φορούσης νυκτερινὸν κάλυμμα: ἤθελον ὅμως εἶσθαι εὐκολον νὰ πληροφωρηθῶσιν ἀκριβέστερον σπουδάζοντες τὴν φύσιν εἰς τοὺς ζωολογικοὺς κήπους.

Ἐν ἡμέρᾳ ὁ λέων ἴσταται δύο ἢ τρεῖς δευτερόλεπτα διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἄνθρωπον, τὴν ὁποῖον συναπαντᾷ' ἔπειτα δὲ στρέφεται περίξ αὐτοῦ, ἀπομακρύνεται βήματά τινα, ἀλλὰ βραδέως καὶ θεωρῶν πρὸς τὰ ἐπισθεν ἄνωθεν τῶν ὤμων αὐτοῦ' ἔπειτα ἄρχεται νὰ τριποδίξῃ καὶ φεύγει πηδῶν ὡς κύων λακωνικός, ἅμα νομίσῃ, ὅτι εἶναι ἀβρατος. Ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπόκειται εἰς οὐδέναν κίνδυνον τοῦ νὰ προσβληθῇ ὑπὸ λέοντος, ἐὰν δὲν ἐρεθίσῃ αὐτὸν καὶ οὐδὲ τὴν νύκτα, ὅταν λάμπῃ ἡ σελήνη, ἐκτὸς ἐν τῇ ἐποχῇ καθ' ἣν τὰ ζῶα ταῦτα κατέχονται ὑπὸ τῆς σπο-

ρῆς τῶν νεωγνῶν, διότι τὸ αἰσθημα τοῦτο κινεῖ αὐτοὺς νὰ ἀφήρωσι πάντα κίνδυνον. Ἄν τότε ὁ ἄνθρωπος διαβαίνει, καὶ ὁ ἄνεμος πνέῃ εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτοὺς περὶ τούτου, ὁ λέων καὶ ἡ λέαινα ἐπιπίπτουσι κατ' αὐτοῦ, ὡς καὶ ὁ κύων, ὅταν ἔχῃ σκύλακας. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι σπάνιον· εἶδον μόνον δύο ἢ τρεῖς παραδείγματα, ὅπερ ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν εἶναι κοινότατον· τοσαύτην δ' ἀσφάλειαν εἶχουμεν καὶ αὐτὴν τὴν νύκτα ὁσάκις ἔλαμπεν ἡ σελήνη, ὥστε σπανίως ἐδέναμεν τοὺς βόας ἡμῶν οἴτινες ἐκοιμῶντο ἐλευθέρως παρὰ τὰς ἀμάξας' ἐνῶ τὰς σκοτεινὰς καὶ βροχερὰς νύκτας, ἂν εὐρίσκετο λέων τις εἰς τὰ παρακείμενα μέρη, εἴμεθα σχεδὸν βέβαιοι ὅτι ἤθελε προσπαθῆσαι νὰ φρονέσῃ βροῦν τινα.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Εἰς τὴν ἄγνοι τὴν φιλάτην μου  
Κορὴν ἀποθανούσαν!

1.  
Φρόνησιν ἔβλεπον ἐξαισίαν  
Εἰς τὴν ψυχὴν σου τὴν νεκράν!  
Κ' ἄγνων χαρίτων περιουσίαν  
Εἰς τὴν καρδίαν σου τὴν τρυφεράν.

2.  
Καὶ ὅτι ἦσο ἐστολισμένη  
Μ' αὐτὸν τὸν κάλλιστον στολισμὸν  
Κ' ἀπὸ τὸν ἴψιστον πεπλασμένη  
Μὲ πνευκταῖον προορισμῶν.

3.  
Μοὶ τὸ ἐδήλου ἡ ζωηρότης  
Τῶν ὀφθαλμῶν σου τῶν γλυκερῶν!  
Ἄγνῳ φιλάτῃ μου, κ' ἡ ἀγνότης  
Ὡ! τῶν χειλέων σου τῶν ἀβρῶν!

4.  
Καὶ ὅταν Σ' ἔβλεπον μὲ μεγάλο  
Ἀνθρώπου θελήσειν καὶ ἰσχὴν  
Καὶ μετὰ ὕφους ὅλως ἐξάλλου  
Καὶ μὲ ἀνδρείαν ὅλως ψυχῆν.

5.  
Τὸν δρόμον, Κόρη, νὰ διαβαίνης  
Τὸν παιδικὸν σου καὶ ἀνηρῶν,  
Καὶ εἰς τὸν βίον μας νὰ προβαίνης  
Μὲ ποδῶν βῆμα πολὺ στερόβον!

6.  
Κ' ὅταν μ' ἀγάπην ἔβλεπον τόσην  
Τὴν Παναγίαν καὶ τὴν Χριστὸν  
Τ' ἀθῶα χεῖλη σου νὰ φιλοῦσιν  
Ἵπέρ τι ἄλλο σου ἀσπαστόν!

7.  
Καὶ ὅταν ἤκουον μὲ σπουδαῖον  
Πάντοτε τόνον καὶ προσηῆ  
Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὸν κ' ὠραῖον  
Νὰ λέγ' ἡ γλώσσά σου ἡ ἀγνή!

8.  
Ὡ! τὸ ἐπίστευον, ὅτι εἶσαι  
Ἀγαθὴ, Κόρη, Θεοφιλῆς,  
Κ' ὅτι μὲ γινώσκιν κατακοσμεῖσαι  
Ἄγνῳ, θυγάτηρ μου προσφιλεῖς!

9.  
Δι' αὐτ' ὁ νοῦς μου ἐσυλλογίσθη  
Ὅτι σοὶ πρέπει μακρὰ ζωή!  
Κ' ὅλη ἡ φροντίς μου περιορίσθη  
Εἰς σέ, καὶ ὅλη μου ἡ πνοή!

10.  
Καὶ νὰ σοὶ δώσω παιδαγωγίαν  
Τὴν λαμπροτέραν ἐπὶ τῆς γῆς,  
Ὅστ' εἰς τοῦ βίου μου τὴν πορείαν  
Ἀγῆρ νὰ ἦσαι Σὺ χρυσαυγῆς!

11.  
Καὶ ἂν ἐνδέχετ' ἐφρατζόμην  
Νὰ ἀποθάνῃς πρὸ ἐμοῦ Σὺ—  
Οἴμοι! κατάδακρυς προσπηγόμεν  
Ὅλ' ἡ ζωὴ μου νὰ γένη Σή!

12.  
—Πλὴν ἀγαθότητα οὐρανόαν  
Ἦν ὁ Αἰώνιος ἀγαπᾷ  
Σὺ εἶχες, κ' ἤκουσε, μὲ πικρίαν  
Ὅτι ὁ θάνατος ἀποσπᾷ

13.  
Παμπληθῆ ἄνθη ὁμήλικά σου,  
Ἄλλ' αὐτ' ἀκμάζουεν ἐν οὐρανῷ  
—Ὡ! Καὶ τὰ χεῖλη τὰ ἄκακά σου  
Ἵπεψιθύρισαν, ὦ Ἄγνῳ!

14.  
« Πῶς, Κ' ἐγώ, ἦτις τὸ τῆς ἀγνεῖας  
Φέρω τὸ ὄνομα τὸ ἄγνῶν  
Αὐτῆς τῆς θεῖας εὐδαιμονίας  
Μακρὰν νὰ ἦμαι ὅπ' οὐρανόν; »

15.  
Ἦκουσ' ὁ Πλάστης καὶ μειδιᾷσας  
Ἵτους λόγους τούτους σου τοὺς ἀβροῦς  
Τὰς μητρικὰς μου δεήσεις πάσας  
Τοὺς στεναγμούς μου τοὺς γοερούς.

16.  
Ἀφῆκε Κ' εἶπεν: « Αὐτὸ τ' ἀρνίον  
» Τὸ τόσον ἄκακον καὶ ἄγνῶν  
» Νὰ ἔλθ' ἀφῆτ' εἰς ἐμὲ πλησίον  
» Ἐδῶ νὰ ἔλθῃ εἰς οὐρανοὺς— »

17.  
Μόλις τὸ εἶμα τοῦ Παναψίστου  
Τὸν μέγαν λόγον εἶπεν αὐτὸν  
Κ' εὐθὺς τὸν Ἄγγελον τῆς Βουλῆς του  
Κ' εὐθὺς τὸν Θάνατον τὸν φρικτόν

18.  
Εἶδον ἔστην κλίνην σου νὰ καθίσουν  
Ὅπου κατέπεσε ἀσθενῆς,  
Καὶ τὴν ζωὴν σου, οἴμοι! νὰ σῆσουν  
Ὅλωις πρὸς τ' ἄλγος μου ἀκλινεῖς!

Μὲ τὸ ψυχρόν του δ' ὁ ἄλλος νεῦμα  
Τ' ἄγνῶν σου σῶμα νὰ θανατοῖ!

19.  
—Κ' ἔγεινεν οὕτως— Κ' ἐγώ Σὲ εἶδον  
Ἄψυχον, Κόρη μου, καὶ νεκράν!  
Ἦ τῶν τερπνῶν μου εἰκῶν ἐλπίδων  
Κατεκρημνίσθη εἰς γῆν οἰκτράν.

20.  
Οἴμοι! ἠλλοίωσαν τὴν φωνὴν μου  
Οἱ τῆς καρδίας μου στεναγμοί!  
Διὰ νὰ κλαύσω φεῦ ε' τὴν πληγὴν μου  
Δέν μοι ἐπήρουν οἱ ὀφθαλμοί!

21.  
Ἄλλ' εἰς τὰ ὠτὰ μ' εὐθὺς γλυκεῖα  
Περιεχύθη μία φωνὴ  
Λέγουσα, « Οὕτως εἶν' ἀδικία,  
» Ἦδ' ἡ καρδία σου νὰ πονῇ.

22.  
» Σὺ νὰ λαμπρύνῃς μὲ γῆς Σοφίαν  
» Τὸ πνεῦμα ἔλεγε τῆς Ἄγνοῦς,  
» Αὐτὴ προὔτιμησε πλὴν τὴν Θεῖαν,  
» Ἦτις ἀυγάζει εἰς οὐρανοὺς.

23.  
» Κ' εὐτυχεστάτη ὡς ἀγνοῦσα  
» Πᾶν ὅ,τι ἔχετ' ἐδῶ εἰς γῆν,  
» Ἰδ' ἀναβαίνει ταχυπορούσα  
» Πρὸς αἰωνίου ζωῆς αὐγῆν.

24.  
» Ἐκεῖ, ὡς Ἄγγελος ἀγνοσύνης  
» Μ' ἄλλους ὁμήλικάς της πολλοὺς  
» Ἵπὸ τῆς Θεῖας Ἀγαθωσύνης  
» Προσδιορίζεται τοὺς θαλλοὺς

25.  
» Τῶν θεῶν Κήπων νὰ περιτρέχῃ  
» Ὡς τις κατάλευκος Χρυσάλις,  
» Μὲ μῦρον ἅγιον νὰ τοὺς βρέχῃ,  
» Καὶ ἐπὶ πτέρυγος ἀπαλῆς

26.  
» Τὴν Θεῖαν αὐρανὸν νὰ τοῖς κομίζῃ,  
» Κ' ἀπ' ἀμαράντους βροδονίας  
» Ἦδ' ἀβρόχρα νὰ ἀθροίζῃ,  
» Ὡς τὰς ἀβρόχρους τῆς παρειάς.

27.  
» Καὶ μελωδοῦσα, καὶ μειδιῶσα  
» Μὲ ἐν μειδίᾳ, ἀγγελικὸν  
» Νὰ τὰ συνάγῃ ἀγαλλιῶσα  
» Ἐμπρὸς ἔστων Θεῶν τὸν Θεῖον,

28.  
» Κ' ἐκεῖ νὰ πλέκῃ ἐπιδεξίως  
» Στεφάνους θεῖους δι' ἑαυτὴν,  
» Καὶ δι' ἐκείνους, ὅσοι ἀξίως  
» Τὴν ἐπὶ γῆς Σας ζῶν ἀσπῆν

29.  
» Ζῶσιν »—Ὡ! ἤκουσα μὲ ἀγάπην  
Τοὺς λόγους τούτους, καὶ προσοχῆν,  
Ἀπὸ τοῦ πόνου μου ἀπετρέπην  
Μικρὸν, καὶ εὐρον ἀναψυχὴν!

30.

—Λοιπὸν ὑγίαινε τὴν υγείαν,  
Ἡ Σ' ἀναμένει εἰς Ὀδρανούς,  
Τέρπ' εἰς ἐκείνην τὴν εὐτυχίαν  
Τοὺς ὀφθαλμούς Σου τοὺς μελανούς!

31.

Ἦ τῆς ζωῆς μου ἄστρον ἐκλείπον!  
Ἐπὶ τῶν κρύων Σου ὀφθαλμῶν  
Δακρυφόρουσα ἀφῆκα τύπον  
Τῶν ἐνδομύχων μου σπαραγμῶν!

32.

Καὶ δύο ῥόδα στ' ἀγνά Σου στήθη  
Ἐκ τῆς ψυχῆς μου φέρε χειρός!  
Νὰ ἐνθυμῆσαι πῶς ἐξηντλήθη  
—ὦ! τῆς ἀπόχου ἐμοῦ Μητρὸς—

33.

Τῶν τῆς καρδίας μου φυλλωμάτων  
Ἡ δροσοφόρος πᾶσα ἰκμάς,  
Δύο ἀνοίξεων γλυκυτάτων  
Τὰς ῥοδοκρίνους ὅπως σιγμᾶς

34.

Ἴδης, Ἀγνώ μου! ἐκ τ' οὐρανόου  
ὦ! Κήπου μόνον δύο σταγμοὺς  
Πέμψ' ἀντὶ τούτων βαλσάμου θείου  
Εἰς τοὺς τῶν σπλάγχχνων μου σπαραγμούς!  
Σ. ΛΕΟΝΤΙΑΣ.

*Ἐπιγραφή συγγραφέων.*—Δάσκαλε, ἠρώτησεν ἐσχάτως πορθημεὺς τις ὀνόματι Γιάννης, ὅστις ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του δὲν εἶχε φορέσει κάλλιπαι.—τί πάγει νὰ πῆ α Ὀυγκαν λάβης παρὰ τὸν μὴ ἔχοντα; » ( διόρθ. Οὐκ ἂν λάβεις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.) Ἄ! δὲν τὸ ξέρεις; Ὅα πῆ πιάς τὸν Γιάννη καὶ παρ' του τῆς κάλλιπαις του.

*Ὁ Κοσκινᾶς.*—Διὰ τί φίλε μου ὄλαι οἱ νεάνιδες τῆς Συμόνης σὲ θεωροῦσιν ὡς κοσκινᾶν; —Διότι εἶμαι πολὺ ἐντροπαλὸς καὶ βάλλω κόσκινον

Κυρία τις ὑπέρημαχος τοῦ Μαλακῶφ ἐπέπληττεν ἐσχάτως τὸν συντάκτην περιοδικοῦ τινος διατὶ νὰ καταφέρειται τόσον σφοδρῶς κατὰ τῆς ἀθώας ταύτης ἐφευρέσεως· ὁ δὲ γονυπετήσας—συγγνώμην, Κυρία μου, εἶπα, δὲν ἤξευρα ὅτι συνίστασθε μόνον ἀπὸ Μαλακῶφ.

*Ὁ Ἄσωτος.*—Ἀνθρώπος λίαν ἄσωτος ἐπιπληττόμενος ὑπὸ τῆς νέας συζύγου του διὰ τὴν ἄσωτίαν του τῆ εἶπε.—Μὴ σὲ μέλει, φίλη μου, μίαν ἡμέραν καὶ ἐγὼ θέλω μετανοήσαι ὡς ὁ ἄσωτος υἱός.—Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ σύζυγος, ὡς ὁ ἄσωτος υἱὸς «ἐγερθεῖσα πορευθήσομαι εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου.» Καὶ τοῦτο εἰπούσα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν, ἀρήσασα τὸν ἄσωτον ζωντο-<sup>(χοῖ-)</sup>ρον.

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΟΥ ΑΓΑΜΟΥ.  
I.

Τοῦ ἔαρος ἡ καλλιότη κατ' ἔτος ἐλευτοῦται

Καὶ ὁ χειμὼν ἐριμότερος γίνεται κάθε χρόνον.  
Ἡ αὐτῶν ἀνθέων δ' ἐμὲ τὸ κάλλος ματαιοῦται.  
Καὶ β.λ' οἱ ὄφαι γέρονται ἀδημονίας πόρον  
Ἐν ὄσφ βλέπω ζήμιτον ἀτέραστον καὶ μόνον

2.

Υπεχρότερον τὸ στήθος μου μὲ ἀτορίαρ πάλλει  
Χίονα στὴν καρδίαν μου τὸ γῆρας περιχύνει  
Ἡ μεσοδ μου βαρύνεται, τοὺς ἐρωτας τὰ φάλλη  
Καὶ εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ πο.λ.λίαις μὲ ἀφίρει  
Καθὼς μὲ ἀφροέ ποτε κ' ἡ ἀσπλαγχνος ἐκείνη.

3.

Καὶ τὴν ἐλευστικότητα χεῖρας καὶ πόδες χάροντ  
Πλὴν τί με μέλει.—ὁ χορὸς ἢ ἐνδιαφέρει πλέον;  
Τώρα οἱ χαιρετισμοὶ κ' ἡ κόρτες δὲν με πιάδουν  
Καὶ ἀπὸ τοῦ κατάστ.χρον μ' ἐξήλειψαν τῶν νέων  
Καὶ μ' ἐξείψαν τὰ ἰωτὰ τῶν αὐτῶν Σμυρ-  
(ραίων)

4.

ὦ! κρίμα, κρίμα ὁ καιρὸς ποῦχα καθε χρόνον  
Θεέ, δὲν εἶχα σύμβουλον καλὸν κατέρα φίλον!  
Τοὺς μισανθρώπους στεχασμοὺς τὰ πτῆρη τῶν  
(δαμόνων  
Καὶ τὰ μὴ μέτω ἀτεχνος καὶ μόρος ἄαρ τῶν  
(σκόλων!  
Τραβήξατέ μου τοῦ μωροῦ διαβολοιμένορ ξύλον.

5.

Ὀμηλίκες μου χαίροντες μὲ τέχνα καὶ συζύγους  
Συχνὰ συμπεριφέρονται παιδοὶ σὲ ἀς ὀμηγύρεις  
Ἐγὼ δὲ τῆς νεότητος ἀκόμη ἔχω ἄγρυς  
Νὰ ζήσω μῆρας ἀηδῶς καλῶν ἡμερῶν  
Νὰ βλέπω ἄλλους εὐτυχεῖς ἀδημονίας πλήρης.

6.

Ὅς μόνον μόνον συγγενεῖς καὶ μόνον κληρονόμοι  
Ὁ σκύλος μου κ' ἡ γάτα μου ὅποταν ἀποθάνω  
Πρὶν ἢ ψυχὴ μου ἀποπῆ καλὰ καλὰ ἀκόμη  
Θὰ κ.λαίωσαι μαλόνοιτες στὴν ψάθαρ μου ἐπάνω  
Ἄχ! φίλοι μου τὸ λάθος μου πολὺ ἀργὰ μαρθάρω.

*Εἰδοποίησις σπουδαιοτάτη.* Ἐὰν αἱ νεάνιδες δὲν περιστέλωσι τὴν πολυτέλειαν αὐτῶν, ὁ Φιλόκαλος θέλει πιάσει τοῦ λοιποῦ τοῦ νὰ προτρέπη τοὺς νέους εἰς γάμον.

Ἀιτιγία.

Κεφαλῆς ἐστρημένος  
Φαινόμενα ἐνθρονισμένος  
Διπλοὺς ἐν τῇ ἰδιῇ σου  
Πηθῶν δ' αὐθις τρυποποιῶνας,  
Μακρυνθείς τῆς κεφαλῆς σου,  
Θὰ μεταβληθῶ εἰς κτήνος.  
Σῶος δὲ εἶμι ἐκεῖνο  
Ὅπερ ἦσο πρὶν ἀκόμα  
Φανῆς εὐμοῖρος ψυχῆς.  
Καὶ ἐγὼ τέλος θὰ γίνω,  
Εἰς τὸ ἐσχάτον σου δῶμα,  
Πάλιν σὺ ὁ δυστυχῆς!

πλησίον μου, καὶ ἐπολλαπλασίαζε τὰς χειρονομίας του, τὰς ὁποίας δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω. Ἐνόησα μετὰ ταῦτα ὅτι μὲ παρεκίνηει νὰ ἀποκριθῶ ἀρνητικῶς εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις τοῦ δικαστοῦ, ἀλλὰ τότε ἠγγόνον παντελῶς τί ἤθελε νὰ εἶπῃ. Ὁ δυστυχῆς Ῥοβοᾶμ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἡ δύνατο νὰ πλαστογραφῆσθῆ καλῶς μὲ ἀκροβασίαν κανονικότητα ὁλόκληρον γραμματίον, ἢ νὰ ἀντιγράψῃ ὑπογραφήν, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε ποσῶς νὰ γράψῃ, καὶ ὅτε ἐμμεῖτο τὰς συναλλαγματικὰς τοῦ Ἄσως, δὲν ἔκαμμεν ἄλλο παρὰ νὰ σχεδιάζῃ τὸ πρωτότυπον χωρὶς νὰ ἐνασχοληθῆ εἰς τὴν σημασίαν τῶν λέξεων.

Ἦλθον λοιπὸν εἰς τὸ Παλαιὸν δικαστήριον ἕνευ οὐδεμιᾶς προπαρασκευῆς.

Με προσεκάλεσαν νὰ καθίσω ἐπὶ τινος βάρου, νὰ ἀνοψώσω τὸ κάλυμμα μου καὶ νὰ φιλήσω τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Ἐπειτα ὁ δικαστὴς, ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ βασιλέως, καὶ οἱ δικηγόροι μὲ ὑπεκίνησαν ἐναμύλλως καὶ ἀλληλοδιαδόχως δι' ἐρωτήσεων ἐπιβούλως προταθειῶν.

Ἀπεκρίθην πάλιν κατὰ τὴν ἀλήθειαν, μυλόρδε, καὶ ὁ Ῥοβοᾶμ ἠρωτᾶτο μόνον παραπληρωματικῶς πῶς· ἀλλ' ἐγὼ εἶπον ἱκανὰ νὰ καταδικάσωσι τὸν πατέρα μου.

Ὅτε ἐτελείωσα, πρὶν καταβιδάσω τὸ κάλυμμα μου ἐστρεψα ἐμφύτως τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς αὐτόν. Μοὶ ἔκαμε διὰ τῆς κεφαλῆς φιλικὸν σημεῖον, ὕπερ συνώδουσε μὲ μειδίαμα. Ἡ ὄψις του παρίσκα ἐντελεστάτην γαλήνην.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἀνέστη, καὶ ἐνευσεν εἰς δικαστικὸν ὑπῆρέτην, ὅστις ἀπέστρεψεν ἐριούχον τάπητα, οὗτινος αἱ εὐρύχωροι πτυχαὶ ἐπεκάλυπτον τράπεζαν πλήρη διαφόρων ἀντικειμένων. Ἦσαν δὲ ταῦτα ὅλα τὰ ἐργαλεῖα τοῦ τεχνουργείου τοῦ Ῥοβοᾶμ, τὸ κάλλωπιστήριον, τὰ ἀντικειδία, τὰ ὄπλα, τὰ κέστρα, αἱ γλυφίδες, οἱ τύποι κτλ.

Ὁ κατηγορὸς ἠρώτησε τὸν Ἰσμαῆλ ἂν ἐγνώριζε τὰ ἀντικείμενα ταῦτα.

—Τὰ γνωρίζω, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ μου δικαπερῶν μὲ ἀδιαφορίαν μικρὸν κτένιον διὰ τῶν μεταξοειδῶν μακρῶν καὶ μελάνων γενεῶν του.—εἶναι, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστεύσητε, ἐξαιρέτα ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐκόμισαν πολὺ ἀκοιθά... καὶ μάλιστα τὰ ὄπλα ἤθελον κοσμηθεῖ ἐξαιρέτα τὸ δωματίον θηρομανοῦς ἐλέτε/μαρ... καὶ μανθᾶνω ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν θήραν, κύριε... Λυποῦμαι πολὺ, διότι ὁ νόμος μὲ ἐμποδίζει νὰ διαθέσω τὰ ἀσήμαντα αὐτῶν πράγματα... ἄλλως ἤθελον λάβει τὴν τιμὴν νὰ σὰς τὰ προσφέρω.

Ὁ Ἰσμαῆλ ἐκάθησε πάλιν.—Ὁ δὲ εἰσαγγελεὺς ἐπανήγαγε τὴν λευκόρακτον φενάκην του ἐπὶ τοῦ προσώπου του, καὶ ἐξήκόντισε κατ' αὐτοῦ βλέμμα ὀργῆς εἰς τὸ ὁποῖον ἀπάντησεν ὁ Ἰσμαῆλ διὰ βλαθείας καὶ εἰρωνικῆς ὑποκλίσεως.  
Οἱ Κύριοι ἑνορκοὶ ἤρχισαν νὰ γελοῖσι.  
Ὁ κλητὴρ ἐκτύπησε διὰ τοῦ ῥοπαλοῦ του τὸ

δάπεδον γελοῶν, καὶ λέγων μὲ φωνὴν ἐξέινον καὶ ὡς κοιμώμενος.

—Σήμερι (σιωπῆ)!

—Δὲν ἤξευρα, μυλόρδε, ὅποια ἦτο ἡ μυστικὴ ἰδέα τοῦ πατρὸς μου, ἀλλὰ νομίζω ὡς βέβαιον ὅτι ὑποκεκρυμμένη τις ἐλπίς τὸν ὑπεστήριξε, διότι οὐδ' ἄπκῃ ἐν διαστήματι τῆς δίκης, δὲν εἰδείξεν οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἀθωωθῆ, οὐδὲ φόβον μὴ καταδικασθῆ. Τούναντίον δὲ πολλάκις περιέπαιξε τοὺς δικαστὰς του, παρώργισε τοὺς ἐνόρκους, καὶ δὲν ἐξέφυγε τὴν σφοδρὰν πικρίαν τῶν σαρκασμῶν του οὐδ' αὐτὸς ὁ δικηγόρος του.

Ἴσως ἐμελέτα νὰ δραπέτεύσῃ ἴσως ἤλπιζεν εἰς τὴν ἐπέμβασιν ἰσχυρῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐσύχναζον εἰς τὸν ἄδην του.

Ἄλλ' ἤλπιζε καὶ εἰς ἄλλο τι, διότι καὶ εἰς αὐτὸ τὸ βάρηρον τοῦ ἰκρίωματος διεφύλαξε τὴν γαλήνην του.—καὶ ποτὲ δὲν συνωφρώθη, οὐδ' ὅτε ἐπραξε τὴν ἀξιοκατάκριτον πράξιν, ἥτις ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον ἐγκλημα αὐτοῦ.

Δὲν ἐπίστευσεν εἰς οὐδέν. Τὸν θάνατον ἐθεώρει ὡς αἰώνιον μηδενισμόν. Φρονῶ, μυλόρδε, ὅτι νικηθεὶς καὶ γνωρισθεὶς τοῦ λοιποῦ ὁ Ἰσμαῆλ ἐπροτίμα νὰ ἀνακηρυθῆ διὰ τοῦ θανάτου, παρὰ νὰ ἀρχίσῃ πάλιν μὲ μικροτέραν ἐλπίδα ἐπιτυχίας τὴν πολυπόνον πάλιν του κατὰ τοῦ κόσμου.

Εἶχε γίνεαι ἐχθρὸς τοῦ εἰσαγγελεῶς, ὅστις ἐθεωρεῖτο, ἐναντίον τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ δημοσίου χαρακτῆρός του, ὡς ἀνθρώπος ματαιόφρων καὶ ζωῆς ὄχι τόσον ἀξιομιμήτου. Ὁ δικαστὴς οὗτος ὑπεστήριξε τὴν κατηγορίαν μὲ ἀνήκουστον πάθος, μὴ περιοριζόμενος εἰς τὸ νὰ ἀποδεικνῆ τὰ ἀληθῆ, τὰ σταθερὰ, καὶ τὰ ἀρκούντα ἵνα καταστῆται ὁπότες παραλόγους εἰς τὸ πραγματικὸν ἐγκλημα.

Ὅσάκις ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ βασιλέως ἔπαυε διὰ νὰ λάβῃ ἀνεσιν, ὁ Ἰσμαῆλ ἐκίνηει τὴν κεφαλὴν ἐν εἰδει ἐπιδοκιμασίας. Ὁ δημογέρον ἐβρεγγχάλιζεν, οἱ δικασταὶ ἐχασμᾶντο, οἱ ἑνορκοὶ ὠμίλουον περὶ ἀπίου, βάμβεκος, καὶ περὶ τόκου τοῦ δημοσίου δανείου· ὁ δὲ κλητὴρ ἐφώναζεν ἐκ διαλειμμάτων.

—Σήμερι!

Ὅλα τὰ ἐργαλεῖα ἐξητάσθησαν ἀλληλοδιαδόχως, καὶ τότε ἔμαθον θετικῶς τὴν χρῆσιν τῶν πλεισίων ἐξ αὐτῶν. Τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα ἀπεδείκνυσον, μυλόρδε, ὅτι ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐνόχων πράξεών του ὁ Ἰσμαῆλ ἦλ μετῆρχετο καὶ τὴν κλοπὴν δι' ἀντικειδίων, καὶ τὸν φόνον ἴσως ἐν καιρῷ ἀνάγκης.

Ἄλλ' αἱ πράξεις αὗται δὲν συνέτεινον εἰς τὴν δίκην διότι κατὰ τὴν ἐκφρασιν ἐνὸς τῶν δικαστῶν τὸ ἀποτελέσμα τοῦ ἐγκλήματος ἔλειπε.

Τελευτῶν δὲ ὁ δικηγόρος τοῦ στέμματος προσεκάλεσε τοὺς ἐνόρκους διὰ τὴν αἰώνιον σωτηρίαν αὐτῶν νὰ κηρύξωσι τὸν κατηγορούμενον ἑνοχον, ἀπειλῶν αὐτοὺς ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει διὰ πάσης οὐρανίας ἐκδικήσεως.  
Ὁ ὑπερασπιστὴς τοῦ πατρὸς μου ἀνέστη. Ἦτο δὲ νέος εὐρωστος καὶ ῥοδόχρους, τοῦ ὁποῖου ἡ λευ-



κή φωνάκη εφάνητο ως μεταμύρισε της απόκρισι.  
 — Αργοντόπουλό μου, τῷ εἶπεν ὁ πατήρ μου, φρονῶ ὅτι μέλλετε νὰ δουλήσῃτε διὰ τὴν ἰδίαν εὐχαρίστησίν σας. Τὸ κατ' ἐμὲ, εὐχαρίστως σὰς ἀπαλλάττω τοῦ κόπου τοῦ νὰ με ὑποστηρίξῃτε, ἀργοντόπουλό μου.

— Ὁ! ὦ! ἐμυμήρισε τὸ δικαστήριον.  
 — Σὺ ἔρι, ἐπέφερεν ὁ κλητὴρ, ὅστις ἐκοιμήτο ὄρθιος.

Ὁ δὲ δημογέρον διευκρινήθη κατὰ τῆς δικταγῆς ταύτης διὰ βροντώδους βραγγαλισμοῦ.

Ὁ συνήγορος δὲν συνωφροῦσθη. — Ἐκαιε νῆμα προσκατευτικὸν εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ ἤρχισε τὴν δημηγορίαν του, βεβαιῶν ἐν συνειδήσει ὅτι ἐμελλε νὰ καταδείξῃ τὴν ἀθωότητα τοῦ πελάτου αὐτοῦ καθαρωτέραν τοῦ φωτός. Ἀνήγγειλε τοῦτο μετὰ τρυφῆς βεβαιότητος, μυλόρδε, ὥστε ἠσθάνθη χρᾶν τινα ἐν τῇ καρδίᾳ μου, φρονούσα ὅτι ἐμελλε νὰ σωθῆ ὁ πατήρ μου.

Ἄλλ' ἡ ἐλπίς αὕτη ὀλίγον διήρκεσαν. Ὁ νέος δικηγόρος ὠμίλησε διὰ μακρῶν, καὶ δὲν εἶπε λέξιν ἀναφερομένην εἰς τὴν δίκην. Διηγῆθη τὰς δυστυχίας τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, παρέστησε τὴν εἰκόνα τῶν ἑπτὰ πληγῶν, καὶ διῆλθε τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν μετὰ τοῦ Μωϋσέως. Ἐπειτα δὲ ὡς πρὸς τὴν πλαστογραφίαν τῶν γραμμάτων, ἐξέθεσε φιλοπόνως ὅτι ἡ γλυπτικὴ καὶ ἡ καλλιγραφία εἶναι τέχνη ἀξιούσασται...

Ὅτε ὁ νέος δικηγόρος ἐτελείωσε τὴν δημηγορίαν του, ἐπανέλαθεν ἡ Σωσάννα, θόρυθος ἐγκωμιστικὸς διεδόθη εἰς τὸ ἀκροατήριον. Αὕτη ἦτο τὸ πρῶτον θαυμάσιόν του. Τὸν ἐκήρυξαν λαμπρότατον, καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ νέου δικηγόρου, συνελθοῦσα ἵνα ἐορτάσῃ τὴν πρώτην μάχην του, ἐπαυφήμησε χύνουσα δάκρυα χαρᾶς.

Ὁ κλητὴρ ἠναγκάσθη νὰ φωνάξῃ πεντάκις ἢ ἑξάκις, Σιωπή! διὰ νὰ μετριάσῃ τὴν εὐθυμίαν τῶν ἀγαθῶν πούτων ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν ἐθεώρουν τὰ περὶ τοῦ πατρὸς μου εἰμὴ ὡς ὑπόθεσιν δημηγορίας, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ ἦρωσ τῆς ἐορτῆς τῆς οἰκογενείας ταύτης εἶχεν ἐνδόξως ὠφεληθῆ...

Ἡ ὠφέλεια αὕτη ἦσαν αἱ μέλλουσαι λίραι, μυλόρδε, καὶ ἡ οἰκογένεια αὕτη παρίστα τὴν εἰκόνα τοῦ Λονδίνου!

Ἡ παράστασις ἤγγιζεν εἰς τὸ τέλος της. — Ὁ δικαστὴς ὅστις ἐδρασεῖν ὑπὸ τὸ ζῆφος τῆς δικαιοσύνης ὠμίλησεν ἐπὶ τινα λεπτὰ με φωνὴν βᾶθυμον καὶ βεβαρυνμένην, ἔπειτα δὲ ἠρώτησε τὸν πατέρα μου ἂν ἤθελε νὰ προσθέσῃ τι.

Ὁ πατήρ μου ἀπεκρίθη δι' ὑποκλίσεως ἱποτικῆς, συνωδευμένης ὑπὸ κινήσεως τῶν χειρῶν πλήρους προφρονήσεως.

Οἱ ἐνόρκοι κατέλιπον τὰς θέσεις των, συνήλθον πλησίον ἀλλήλων, καὶ ἤρχισαν ζωηρὰν συνδιάλεξιν. Ἦθελεν εἶσθαι φρικτὸν νὰ συλλαγίσθῃ τις, μυλόρδε, ὅτι δὲν συνεζήτησαν τὸ σοβαρὸν ζήτημα, ὑπερ ὑπεβλήθη εἰς αὐτοὺς. — Ὅπως ἀδ-

αφορία ἐπὶ ὅλων ἐκείνων τῶν προσώπων Ἔψιστε Θεέ!

Μετὰ δύο λεπτὰ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν περιεσφάφη ἐπὶ τῆς πτέρυγος του, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἔδραν του. Ταῦτοχρόνως σχεδὸν τὸν ἐμιμήθη καὶ ἕτερος, ἔπειτα δὲ ἄλλος, καὶ μετ' οὐ πολὺ πάντες οἱ ἐνόρκοι κατέλαβον πάλιν τὰς θέσεις των, συνεσφύρωσαν τὰ σκέλη των, καὶ προσήλωσαν τὰ κεκμηκότα βλέμματα αὐτῶν ἐπὶ τῆς ὄροφῆς.

Μόνος ὁ πρόεδρος τῶν ἐνόρκων ἐμεινεν ὄρθιος. Κατ' αἴτησιν τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου ἐπέφερε τὴν ἀπόφασιν, ἔχων τὴν μίαν χεῖρα εἰς ἐν τῶν θυλακίων τῆς περισκελίδος του, καὶ τὴν ἑτέραν ἐπὶ τοῦ στήθους. — Ὁ πατήρ μου ἐκηρύχθη ἐνόρκος ὁμοθυμαδόν.

— Τότε, μυλόρδε ἤρχισαν νῆμι συζητήσεις. Ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ συνήγορος ἠνέωξαν ὀγκώδη βιβλία, καὶ ἀντέταξαν ἀλλήλοισ λατινικὰς μαρτυρίας, καὶ μετὰ τοῦτο ὁ δικαστὴς τοῖς ἐπέβαλε σιωπὴν. Ἐξῆπνησαν τὸν δημογέροντα, ὅστις ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ οἱ δικασταὶ συνεσκέφθησαν καὶ αὐτοί.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέδιδον τὴν ἀπόφασίν των, ἦτις ἦν ποινὴ θανάτου, αἱ εὐθυμοὶ φωναὶ τῶν συγχαρητηρίων λόγων τοῦς ὁποίους ἀπέτειναν εἰς τὸν νέον δικηγόρον κατήνησαν τοσοῦτον σκανδαλώδεις, ὥστε ὁ κλητὴρ ἠναγκάσθη νὰ ἐκφωνήσῃ τὸ μονότονον αὐτοῦ. Σήμειρε!

Ὁ πατήρ μου ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν. Ἐξεναντίας δὲ ὁ Ροβοᾶμ ἀφῆκε φωνὴν ὑπόκωφον, καὶ ἐκτύπησε τὸ στήθος του μετ' ἀπελπισίας. Ὁ πατήρ μου ἐβρῆσεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα οἴκτου.

— Δυστυχῆ τραλέ! εἶπεν — ὕγαινε, μίς Σούκνη! Οἱ φύλακες αὐτοῦ τὸν παρέσυραν.

Ἐπανήλθομεν εἰς τὴν ἐν Φαριγκτόν-Στρήτ οἰκίαν μᾶς. Ἡ παραλυσία τοῦ σώματός μου εἶχε φθάσει εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν ὑπέπεσα εἰς παντελῆ ἀναισθησίαν. — Ὅτι σὰς διηγῆθην, μυλόρδε, δὲν με ἔκαμε νὰ γύσω ἐν δάκρυ.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἔλαβον ἐπιστολὴν δι' ἀγνώστου ἀπεσταλμένου. Ἴδου τί περιεῖχε.

« Διευνούμενη νὰ σε κάμω λαίδην, Σωσάννα ἀνευ τοῦ δυστυχοῦς καὶ ἀνοήτου τούτου Ροβοᾶμ, οἱ εὐγενεῖς τοῦ Λονδίνου ἤθελον στήσῃ θρόνον εἰς τὴν Σειρήνα, θρόνον οὕτινος αἱ βαθυμίδες ἤθελον εἶσθαι χρυσαί.

« Ἦδη τὸ πᾶν τετέλεσται. — Καὶ ὅμως τίς οἶδε τί ἐπιφυλάττει τὸ μέλλον διὰ σε καὶ δι' ἐμὲ, Σούκνη...

« Ἐνθυμείσασθαι... σοὶ ὑπεσχέθην ποτὲ νὰ σοὶ δείξω τί εἶναι τὸ νὰ κρεμασθῇ τις ἐλθε τὴν πέμπτην εἰς τὴν Παλαιὰν Φυλακὴν, κόρη μου, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου... ἐλθέ! τοιαύτη εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου, — ἡ τελευταία μου ἐπιθυμία! — ὅθ' ἐκτελέσῃ τότε τὴν ὑπόσχεσίν μου, μίς Σωσάννα.

« Ὁ Ροβοᾶμ ἄς ἐλθῇ ἀρκετικῶς, καὶ ἄς προα-

ταρῆ τὰ ἐλαχίστα κινήματά μου. — Θέλω τὸν χειρασθῆ.

« Χαῖρε, Σούκνη. — Ὅθ' ἰνῆς πλαυσία, ὅταν θελήσῃς, διότι εἶσαι ὠραία, προσπάθησον νὰ θελήσῃς.

Κεφ. ΚΓ. Ἡ Πύλη τοῦ Χρέους.

— Βεβαίως, μυλόρδε, εἶπεν εἰς τὸν Τυρρέλον ἡ μικρὰ Γαλλίς, ἦτις ἀπὸ τινων στιγμῶν μετὰ μεγάλῃς δυσκολίας ἐκράτει τὴν γλῶσσάν της, — εἶχον ἀκούσει περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς τοῦ ἀσθεοῦς ἐκείνου Ἰσμαὴλ Σπένσερ, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευον ὅτι ἦτο ἐσκληρωμένους εἰς τοιοῦτον βαθμὸν... Νὰ γράψῃ τοιαύτην ἐπιστολὴν ἐν ὄρα τοῦ θανάτου... εἰς τὴν ἰδίαν θυγατέρα του!... Τὸ κατ' ἐμὲ, ὅταν αἰσθάνθῃ ὅτι προσεγγίζει ἡ τελευταία ὥρα μου, σκοπεῖω νὰ ἐτοιμασθῶ ὀλίγον διὰ τὴν αἰωνιότητα.

— Ὁ Ἰσμαὴλ ἔκαμεν ὅτι ἤθελε, Μαρδαλινῆ, ἀπεκρίθη ὁ Τυρρέλος, ὅστις ἐφάνητο ὅτι ἠσθάνετο εἰς τὴν διήγησιν τῆς Σωσάννης ἰδιάζον ἐνδιαφέρον· οὐ δὲ θὰ κάμῃς ὅ,τι θελήσῃς... Ἄλλ' ἐν τσοῦτό, ἄκουε!

Ἡ ὠραία κόρη εἶχεν ἀναλάβει τὸν λόγον πρὸ ὀλίγου.

— Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πατρὸς μου, ἐπέφερε με φωνὴν τῆς ὁποίας τὸ εὐχαρὸν καὶ καθαρὸν ἤρχισε νὰ ἐξασθενῇ ὁ κόπος, μοὶ προῦξένησε λυπηρὸν αἰσθημα τοῦτο μόνον δύναιμι νὰ εἶπω, μυλόρδε. Ὁ καρὸς τῶν δικητικῶν συγκινήσεων εἶχε παρέλθει, καὶ τὰ πάντα διήρχοντο λεληθῶς ὑπὸ τὸ πυκνὸν κάλυμμα τῆς ἀναισθησίας, ἦτις περιέβαλλε τὴν καρδίαν μου.

Ἀνέγνων εἰς τὸν Ροβοᾶμ τὸ μέρος ὑπερ ἀπέβλεπον αὐτόν. Λάμφις χαρᾶς διῆλθε τὸ κατηφές μέτωπον τοῦ δυστυχοῦς ἀλλοῦ. Φρονῶ ὅτι ἤλπιζε νὰ εὖρη εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Ἰσμαὴλ, καὶ νὰ ἐπανορθώσῃ οὕτως, ὅσον ἠδύνατο, τὴν ἀθεσίαν πράξιν τῆς ὀργῆς του.

Κατὰ τὰς ἑνδεκα περίπου ὥρας τῆς νυκτὸς, τὴν προτεραίαν τῆς ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ πατρὸς μου ὠρισμένης ἡμέρας, μόλις με εἶχε καταλάβῃ ὁ ἐπίπονος καὶ σπασμῶδης ἐκείνος ὕπνος, ὅστις καθίσα τὰς νύκτας μου διαρκῆ βάσανον, ὅτε ὁ Ροβοᾶμ ὄρμησεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Διὰ χειρονομίῶν με ἔκαμε νὰ ἐνηνοῦσω ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἀναχωρήσωμεν. Ἐνεδύθην μετὰ σπουδῆς καὶ ἐξήλθομεν.

Ὅδδεις εἰσέτι ὑπῆρχεν ἐν Φαριγκτόν — Στρήτ, οὐδὲ ἐν τῇ Διόδῳ τοῦ Στόλου, (Fleet-Lane) τὴν ὁποίαν διήλθομεν, ἵνα φθάσωμεν εἰς τὴν Παλαιὰν Φυλακὴν, ἀντικρὺ τῆς θύρας τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων. — Καθ' ἣν στιγμὴν παρετηροῦμεν τοὺς μύρους τοίχους τῆς Νέας Πύλης, εἰσήμανε μεσο-νύκτιον ἐν τῇ Ὀδῷ τῶν Βυρσοπωλῶν, (Shinner-Street) εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἁγίου Τάφου.

Ὅδδεις κινήσις ὑπῆρχεν εἰς τὴν τοσοῦτον πλατείαν καὶ πένθιμον ταύτην ὁδὸν, τὴν ἀνομαζομένην Παλαιὰν Φυλακὴν. — Ἠκούετα μόνον ψιθυρι-

σμοὺς εὐθύμων συνδιελέσεων εἰς τὸν ἄρα, καὶ ὅλον τὸ μήκος τῶν οἰκιῶν, αἵτινες κείνται ἀπέναντι τοῦ δικαστηρίου καὶ τῆς εἰρκτῆς, καὶ εἰς τὰ πρῶτα οἰκοδομήματα τῆς Ὀδοῦ τῆς Νέας Πύλης, αἵτινα κείνται ἀπέναντι τῆς Παλαιᾶς Φυλακῆς.

Ἀνύψωσα τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ ἴδω πῶθεν ἐπῆρχοντο αἱ εὐθυμοὶ αὐταὶ φωναὶ, αἵτινες ἀντέρασκον σκληρότατα πρὸς τὸν τόπον καὶ τὸ προσοκώμενα θέαμα. Κατὰ πρῶτον δὲν παρετηροῦσα οὐδὲν ἄλλὰ μετ' ὀλίγον τὰ βλέμματά μου γυμνασθέντα εἰς τὸ σκότος διέκρινον εἰς ὅλα τὰ παραθύρα πάσης οἰκίας εὐγενεῖς κυρίους καὶ κυρίας· ναίκαες ἐκ τοῦ λαοῦ ἦσαν ἐντὸς τῶν ὀροφῶν, καὶ τινὰ παιδιὰ ἀνεβέβηχον ἐπὶ τῶν ἐξεχόντων μερῶν τῶν ἐργαστηρίων.

Πάντες οὗτοι περιέμενον, μυλόρδε, καὶ ἐπὶ λαβὸν νὰ πιάσωσι θέσεις. — Παραπονούντα εἰσι περιμένονσι μίαν ὥραν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἰταλικοῦ μελοδραματός, ἀλλ' εὐχαρίστως δύνανται νὰ ὑπομείνωσι μίαν νύκτα, ὅταν ἦναι βεβαίως ὅτι ἴδωσι νὰ κρεμασθῇ ἀνθρώπος.

Ὅπως συμβαίνει, ὡς λέγουσιν, εἰς πᾶσαν ἐκτελεσθῆναι θανατικῆς ποινῆς. Δι' ἕκαστον παραθύρου κείνον εἰς ἐπιτηδεῖαν θέαν πληρόνουσι μέγιστον ἀριθμὸν καὶ τριπλασίαν τιμὴν, ὅταν πρόκειται περὶ ἐπιστήμων καταδίκων.

Τινὲς ἐγέλων. — Τινὲς κύριοι ἐσύριζον, — τινὲς ἔψαλλον χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸ μέλος τῆς φωνῆ μου — διὰ νὰ περάσωσι τὴν ὥραν.

Ὁ Ροβοᾶμ καὶ ἐγὼ ἐκαθίσταμεν ἐπὶ τῆς οἰκίας κειμένης ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἀντικρὺ τοῦ Ντέπτε-γκέιτ (τῆς Πύλης τοῦ Χρέους). — Ὁ Ροβοᾶμ ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του. Ἐγὼ δὲ ἰστάμην ὄρθια, ἀκίνητος τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα, καὶ μὴ προσπαθοῦσα νὰ ἴδω κατὰ ὄψιν εἰς τὸ βάθος τοῦ σκότους τῶν ἰδεῶν μου.

Δὲν ἐπασχον, διότι ἤμην ἠθικῶς νεακρῶν — μόνον δὲ ἠσθάνομην σφοδρὸν ψῦχος, καὶ ἡ παρασηκτικὴ ὀμίχη τῶν νυκτῶν τοῦ Λονδίνου καὶ τὸ στήθος μου εἰς σπασμῶδικὸν βῆχα.

Ὅπως ἦτο ὁ μόνος θόρυθος, ὅστις ἀπεκρίνετο εἰς τοὺς εὐθύμους ψιθυρισμοὺς τῶν παραθύρων.

Περὶ τὰς δώδεκα καὶ ἡμίσειαν τῆς νυκτὸς σὺν μα ἐργατῶν ὀδογούμενον ὑπὸ ἀνθρώπων τῆς ἀτυνομίας καὶ ἀκολουθούμενον ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἀμαξιδίων ἐφάνη ἐκ τῆς γωνίας τοῦ Λούδγετ-Χιλλ διὰ νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Παλαιᾶς Φυλακῆς. Τὸ εἶδος τούτου τῆς συνοδίας προῦχεται σιωπηλῶς καὶ ἐράθην καταντικρὺ τῆς Πύλης τοῦ Χρέους.

Μὰς ἀπόθησαν ἀποτόμως, τὸν Ροβοᾶμ καὶ ἐμὲ μέχρι τῶν οἰκιῶν, αἵτινες ἐκείντο ἀντικρὺ τῆς εἰρκτῆς. — Ἡ δοκίς, ἐφ' ἧς εἶχομεν πρὸ ὀλίγου κείνη, ἦτο ὁ μέγας ἀτύλος τῆς ἀγγλῆς.

Οἱ ἐργάται ἤρχισαν πᾶραυτα δραστηρίως νὰ ἐκφορτόνωσι τὰ ἀμαξίδια, αἵτινα περιεῖχον δοκοὺς, σανίδας καὶ πασσάλους. Ἠκούσαμεν μετ' ὀλίγον νὰ ἀντηχῇ πανταχόθεν ὁ μέγας κρότος τοῦ στυ-



ρίου. — Οί μὲν ἔστηνον τὴν κινήτην σάνδα τοῦ ἱκρίωματος, οἱ δὲ ἐνέπηγον τὰς πασσάλους ἐν τῇ γῆ, καὶ συνέδεον αὐτάς διὰ δρυόγων, ἵνα σχηματίσωσι τοὺς περιβόλους, οἵτινες ἔμελλον νὰ περιλάβωσι τὸ πλήθος.

Πάντα ταῦτα ἐγίνοντο μετὰ σπουδῆς. Ἐφοβοῦντο μὴ καταληφθῶσιν ὑπὸ τῆς ἡμέρας, καὶ οἱ ἀρχηγοὶ ἐβιάζον ἀκαταπαύστως τοὺς βραδύνοντας.

Εἰς κάθε σφρηλασίαν, μυλόρδε, ἔβλεπον τὸν δυστυγῆ Ῥοβόαμ κυριευόμενον ὑπὸ σπασμῶν. Ἐφάνετο ὅτι ἐκτόπων ἐπὶ τῆς καρδίας του· ἐγὼ δὲ ἤκουον οὐχὶ μὲν ἀδιάφορος ἀλλὰ παραλελυμένην ἡσθάνομην ἤδη ἐν τῇ ψυχῇ μου ἀόριστόν τινα θλίψιν ἄνευ σπαραγμῶν, μίαν ἐκ τῶν θλίψεων ἐκείνων αἵτινες χανουοῦσι, καὶ δύνανται νὰ ὠθήσωσι τὴν ἀπάθειαν μέχρι νεκρώσεως.

Ὅ,τι συνέβαινε περίεξ ἐμοῦ ἐνήργει βεβαίως ἐπ' ἐμὲ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ συναισθάνωμαι. Δὲν ἐζήτησαν νὰ μάθω τί ἐμελλε νὰ συμβῇ. Ἦκουον τὸν κρότον τοῦ σφουρίου καὶ τοὺς εὐθύμους λόγους, οἵτινες ἠκούοντο ἐκ τῶν παραθύρων, καὶ τὰς ἀγενεῖς χειρονομίας τῶν ἐργατῶν, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ πατρός μου προφερόμενον συχνότατα περὶ ἐμὲ οὐδεμίαν διάφορον ἐντύπωσιν παρήγαγεν εἰς τὴν ἀκοήν μου ἢ ἡ μονότονος φωνὴ τοῦ πολισιράτου παρακινεῦντος τοὺς τέκτονας εἰς τὸ νὰ στήνωσι σεαυθεῶς τὰ περιφράγματα.

Πολλὰ ἡμέραι, μυλόρδε, παρήλθον οὕτω δι' ἐμὲ, καὶ ἐσπέραν τινὰ διεθυόμην πρὸς τὸν Τάμεσιν ἵνα πνιγῶ, ἄνευ πλείονος συγκινήσεως πᾶρ' ἂν ἐπήγαυον εἰς τὴν κλίνην μου κατὰ τὴν συνήθη ὥραν.

Δὲν δύναιμι νὰ εἶπω ὅτι ὑπῆρχεν ἐν ἐμοὶ ζωὴ. Εἶχον ἐν ἐμοὶ νεκρὸν τί ἴσως τὴν καρδίαν. — Καὶ ὅμως ἡ καρδία μου ἔζη, διότι εἶχε δάκρυα διὰ τὴν ἀνάμνησιν σας...

Τὸ ἔργον προὐχώρει ταχέως. Οὐδὲν φῶς ἐφώτιζε τοὺς ἐργάτας, οἵτινες ὠδήγοῦντο μόνον ἀπὸ τὴν ἀσθενῆ λάμπιν τῶν σωλήνων τοῦ ἀερίου τῶν διεσπαρμένων ἐπὶ τῆς πλατείας· ἀλλ' ἦσαν συνειθισμένοι εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ αἱ σφρηλασίαι τῶν ἐξύπνων ἀκαταπαύστως τὴν βαθεῖαν ἠχώ τῶν ἀρχαίων τοίχων τῆς Νέας Πύλης.

Ὁ Ἰσμαήλ ἤκουε βεβαίως τὸν κρότον τῶν προετοιμασιῶν τούτων. — Κείμενος ἐπὶ τῆς ψιάθου τῆς ἐστρωμένης ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους, ἦτις χρησιμεύει ὡς κλίνη εἰς τοὺς καταδεδικασμένους εἰς θάνατον, ἠδύνατο νὰ ἀπαριθμῇ μίαν πρὸς μίαν τὰς σάνιδας αἵτινες κερφοθεῖσαι ἔμελλον νὰ σχηματίσωσι τὸ ἀνώγιον τοῦ ἱκρίωματος αὐτοῦ.

Δὲν τὴ ἡσθάνομην τότε, μυλόρδε, ἀλλὰ σήμερον καταθλίβει τὴν καρδίαν μου. — Ἦτο τρομερὸν καὶ νεκρώσιμον νὰ βλέπῃ τις ὄλους τούτους τοὺς ἀνθρώπους κινουμένους ἐν τῇ σιγῇ καὶ προθυμουμένους νὰ ἀνυψώσωσι τὴν σκηνὴν ἐπὶ τῆς ὁποίας εἰς τῶν ὁμοίων τῶν ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ.

Ἦτο δὲ πρᾶγμα ἀποτρόπαιον, φρικώδης ἀντίρρυστις, διειδὸς, τὸ νὰ ἀκούῃ τις ἀντικρὺ τῆς θανα-

τικῆς προπαρμασεύς τὰς γλυκαῖς ἐκείνας φωνὰς τῶν γυναικῶν, αἵτινες διελέγοντο περὶ ματαίων πραγμάτων, περὶ ἔρωτος ἴσως!

Ἦσαν περίπου δύο ὥραι τῆς πρωῆς, ὅτε τὰ πρῶτα κύματα τοῦ πλήθους ἐφάνησαν συγκεχυμένως ἐκατέρωθεν τῆς Παλαιᾶς Φυλακῆς ἰσχυρὰ περιφράγματα ἐκόλυον τὴν προσέγγισιν αὐτῶν εἰς τὸ ἱκρίωμα πρὸς τὸ Λουδγέτ-Χίλλ. Ἐκ τοῦ μέρους τῆς Ὀδοῦ τῆς Νέας Πύλης, ἠδύνατό τις νὰ προχωρήσῃ σχεδὸν ἐπὶ τῆς βίας τῆς ἀγχόνης.

Ἐπὶ μίαν ὥραν τὸ πλήθος ἤρξεν ἀδιακόπως. Τὰ περιφράγματα πιεζόμενα μάλλον καὶ μάλλον σφοδρῶς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἔτρυζον καὶ ἐκινδύνευον νὰ θραυσθῶσι. Πανταχόθεν ἠκούοντο ὄρκοι καὶ βλασφημίαι δηλώσεις, κτηνώδεις χλευασμοὶ, καὶ θόρυβοι ἀνυπόμονοι.

Ἐξ ὥρας εἰσέτι νὰ περιμένωσιν! — Οὕτως ἠγόραζον πολλοὶ ἀκριβῶς τὴν ὑποσχεθείσαν ἡδονήν. Ἡ ἡδονὴ αὕτη ἐμελλε νὰ ἴηαι τελειότερα παρὰ τὸ σύνθηδες, καὶ τὸ ὄραμα ἐπεφύλαττον εἰς τοὺς θεατὰς περιπέτειαν ἀπροσδόκητον.

Ὁ Ῥοβόαμ καὶ ἐγὼ εὐρισκόμεθα μεταξύ δύο περιφραγμάτων, σχεδὸν προσκεκολλημένων εἰς τὸν τοῖχον τῆς οἰκίας, ἦτις κεῖται ἀπέναντι τῆς Πύλης τοῦ Χρέους. Δώδεκα περίπου ἀνθρώποι μόνον ἠδυνήθησαν νὰ εἰσδύσωσιν ἕως ἐκεῖ. Διάστημα ποδῶν τινῶν καὶ περιφράγμα κλονιζόμενον μᾶς διεχώριζεν ἀπὸ τὸ πλήθος. — Ἡ θέσις μας ἦτο πολὺ ζηλευτῆ, μυλόρδε, καὶ ἐζήτησαν οἱ περὶ ἡμᾶς νὰ μάθωσι πῶς ἠξιώθημεν αὐτῆς!

Ἡ Σωσάννα διεκόπη, καὶ ἔφερε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς. Πρὸ τινῶν στιγμῶν ἡ φωνὴ τις ἦτο βραδεῖα καὶ κοπιώδης.

— Πάσχετε, κυρία μου, εἶπεν ὁ Λάνσεστερ μετ' ἀνησυχίας — ἀναβάλλετε εἰς ἄλλην ἡμέραν τὴν διήγησιν ταύτην, ἦτις διεγείρει εἰς ὑμᾶς θλιβερωτάτας ἀναμνήσεις.

— Ὅχι, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ἡ Σωσάννα. Πρέπει νὰ μάθητε τὰ πάντα σήμερον, ἵνα δυνηθῶ νὰ ἀποτινάξω τὸ λυπηρὸν τοῦτο παρελθόν, τὸ ὁποῖον μοὶ παρίσταται ὡς κίματῶδες φάντασμα... Πάσχω... Ὡ! ἔχετε δίκαιον!... Σήμερον πάσχω περισσότερο παρὰ τὴν νύκτα ἐκείνην· ἀλλ' εἶμαι ἰσχυρὰ, μυλόρδε...

Αἱ ὥραι τῆς νυκτὸς παρήλθον, καὶ αἱ πρῶται λάμπεις τῆς ἡμέρας, — ἡμέρας σκοτεινῆς τοῦ χειμῶνος, — ἤρχίζον νὰ φωτίζωσι τὴν σκηνήν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατὰ πρῶτον παρετήρησα κταντικρὺ μου ἦτο μαῦρός τις ὄγκος τετραγώνου σχήματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἴστατο ὁ ἀπειλητικὸς βραχίον τῆς ἀγχόνης· ἦτο δὲ τὸ ἱκρίωμα, τὸ ὁποῖον οἱ ἐργάται εἶχον ἀποπερατώσει, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκαλύπτετο ὄλον ὑπὸ μαῦρου παραπετάσματος.

Οἱ ἐργάται ἔγειναν ἀφαντοὶ τὸ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ ἱκρίωματος διάστημα ἔμεγε κενόν, μέχρις οὗ σῶμα ἀστυνομιῶν ὑπαλλήλων ὠπλισμένων μὲ βιάδους κατέλαβεν αὐτὸ περὶ τὰς ὀκτὼ ὥρας.

Ἀεζιόθεν καὶ ἀρσπερόθεν, καὶ ὅταν τὸ ὄμμα ἠδύνατο νὰ φθάσῃ, ἀπειρον πλήθος ἐκυματιζέτο, ἐκκινεῖτο, ἐπαδοκράτει, παγάνον ἐν τῇ ψυχροτάτῃ ὁμίχλῃ τῆς πρωῆς. Καθ' ὅσον ἐφωτίζοντο τὰ ἄπειρα πρόσωπα τοῦ τρομαροῦ ἐκείνου σφρηματοῦ, ἔβλεπέ τις ἐπ' αὐτῶν τὴν αὐτὴν ἀσθητικὴν, τὴν αὐτὴν υπομονησίαν, τὴν κυνικήν, τὴν κτηνώδη ἀνυπόμονον νῆσειν διὰ τὸ προεδοκίμενον θέαμα.

Αἱ γλυκαῖαι φωναὶ ἐσιώπησαν ἐπὶ τῶν παραθύρων· τὰ ὀπίθ' ἠναίοντο ἄνωθεν ἡμῶν. Ἐνεκῆθη τὸ ἀνθρώπινον σέβας ἀντικνηστικὴν τὴν αἰδῆ. Ἐνετρέπιντο ἐνώπιον τοῦ πλήθους ταύτου τοῦ ἐκφυγομένου ὑπὸ βδελυρῆς διαθέσεως, ἐντρέποντο νὰ φανερωθῶσιν εἰς αὐτὰ καὶ νὰ περιμένωσιν ὡς αὐτὰ. Ὅσοι δ' ἀνέβησαν τοὺς ἀσθλητικὸς κατὰ τύχην διὰ νὰ ἴδω ἐκείνους, τῶν ὁποίων εἶχον ἀκούσει ἐν κειρῶν τῆς νυκτὸς τῶν ματαίων ἢ εὐθύμους λόγους, δὲν παρετήρησαν οὐδὲν πρόσωπον γυναικῆς ἀπακεκλυμένου. Εἶδον μόνον λαμπροὺς ψαθίνους πῖλους τῆς Ἰταλίας, ἐκ τῶν ὁποίων κατέπιπτον περικαλύματα ἐκ τριγάρτου. — Εἰς τινὰ μέρη αἱ τοκαρητότερα ἐκράτουν διπλάσας δικτεταμένας. — Οἱ Κόρσοι εἶχον ὑψώσει τὰ περικλίμακα τῶν ἐπανδωτῶν αὐτῶν, ἢ ἐκρύπτοντο ὀπίσθεν τῶν διόπτρων αὐτῶν.

Ἐπὶ ὥραι καὶ ἡμίσεια εἶχον σημαίνει πρὸ τινῶν λεπτῶν. Ἡ στιγμὴ ἐπλησίαζε. — Βάθειν σιωπῇ διεδόθη εἰς τὸ πλήθος. Ὁ ὄγκος κατελήθη ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας ἐκείνης, ἦτις προηγείται παντὸς προσδοκίμενου θεάματος, ἀνησυχίας ἦτις ἐμοιάζει μὲ βάθειν συναίσθησιν, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ὁ προξυσμὸς τῆς ἀνυπομονησίας. Ἐσιώπων ἐν τῇ ὁδῷ, ἐσιώπων ἐπὶ τῶν παραθύρων καὶ ἐπὶ τῶν ὁροφῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔβρου συνωθούμενον ἕτερον πλήθος σχεδὸν τοσοῦτον πολυάριθμον ὅσον τὸ ἐν τῇ ὁδῷ.

Εἰς τὰς ὀκτὼ παρὰ τέταρτον βραδὺ καὶ πένθιμον κροῦσμα κώδωνος ἠκούσθη ἐκ τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ταυτόχροτως δύο ἦν δρες μέλανα ἐνδεδυμένοι ἀνέβησαν τὰς βαθυμίδας τοῦ ἱκρίωματος, καὶ ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ δώματος μακρὸν κιβώτιον ἐξ ἐλάτης. — Ὁ κώδων ἐσήμανε τὸ πένθιμον κροῦσμα διὰ τὸν πατέρα μου, καὶ τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔφερον οἱ μελαιοφοροῦντες, ἦτο τὸ φέρετρον τοῦ πατρός μου... Ριγος διεδόθη εἰς τὸ πλήθος.

— Ἴδου τέλος πάντων! Ἴδου! ἔλεγον.

Ταῦτα, μυλόρδε, δὲν ἦσαν συμπληρωμα ἀντάξιον τῆς ἀνατροπῆς, τὴν ὁποίαν μοὶ εἶχε δώσει ὁ Ἰσμαήλ, καὶ ὅ,τι ἔβλεπον ἤδη περὶ τοῦ κόσμου ὁμοῦ μὲ ὅ,τι εἶδον ἐν τῷ Πιλατῷ Δικαστηρίῳ καὶ ἐν τῇ Χρυσῇ Λέσχῃ, δὲν ἦτο εἶδος ἐπιβεβαιώσεως τῶν διδασκαλιῶν τοῦ πατρός μου...

Ἐσυλλογίσθη τότε, — καὶ τὸ ἐσυλλογίσθη πολλὸν χρόνον, — ὅτι μόνον ἡ κακία κἀποικεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐχρησίσθη νὰ ἀκούσω τὴν εὐγενῆ λόγον σας, ὦ Βρίαν, καὶ τὸν τῆς προσ-

φιλοῦς μου Ἰσραελῆς, ἵνα ἴδω ἄλλο τι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἢ τὸν ἔδην.

Τὸ πένθιμον κροῦσμα ἐσήλκινε πρὸ δέκα περὶπου λεπτῶν, ὅτε ἠνεμήθη ἡ Πύλη τοῦ Χρέους. Ἐκ τῆς Πύλης τούτου μέχρι τοῦ ἀνωγαίου τοῦ ἱκρίωματος εἶχον εἶπει εἶδος περιαιρετῆς γεφύρας κεκλιμένης. — Πάντας ἐστάθησαν ἀκροποδῆται. Ἐπὶ τῶν παραθύρων πᾶσι αἱ κεφαλὰὶ ἐκλινον ἐμπρός. Πάντα τὰ βλέμματα ἐβίβησαν μετὰ σφοδρῆς περιοργείας ἐκείθεν τῆς Πύλης ἦτις ἠνεμήθη.

Πρῶτος ἐφάνη ἱερεὺς τῆς κρατῶν τὴν Βίβλον του εἰς τὴν χεῖρα. Ὁ ἱερεὺς οὗτος ἦτο ὁ ἐφημέριος τῆς Νέας Πύλης, ὅστις ἐφθασεν εἰς τὸ πτερύγιον χωρὶς νὰ σπαραθῇ. Μετ' αὐτὴν ἤρχετο ὁ Ἰσμαήλ. — Ὁ πατήρ μου ἦτο ὠχρότατος, μυλόρδε, ἀλλ' οὐδεμίαν ταρχή ἐφάνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὅπερ διαφύλαττε τὴν ἐκφοκίαν τῆς πικρῆς καὶ σαρκαστικῆς εἰρωνείας του. Διέβη μὲ πῶδα σταθερὸν τὴν περιαιρετὴν γέφυραν, καὶ ἐστάθη ἐν μέσῳ τοῦ δώματος.

Οἱ καρποὶ τῶν χειρῶν του ἦσαν συννηνωμένοι διὰ αἰδηρῶν δεσμῶν, καὶ δυνατὸν ἀγχιῶνας αὐτῷ, καθίστα ἀδύνατον πᾶσαν κίνησιν τῶν βραχιόνων αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς ἐξοχῆς τῶν αὐτῶν δεδεμένων βραχιόνων του ἦτο περιεπιγμένην σχοινίον, οὕτινος ἡ ἄκρα τελευτώσα εἰς βρόχον περιέεχε τον γυμνὸν τράχηλον αὐτοῦ.

— Νά τον! Νά τον! ἔλεγον περίεξ ἡμῶν.

— Τί ἀναίσχυτος κακοῦργος!

— Ἐτραγεν ἀνθρωπίνην σάρκα ἐντὸς ἐνὸς θαλάμου, ὅπου δὲν ὑπῆρχεν οὔτε παράθυρον οὔτε θύρα, ὁ ἀλιτῆριος!

— Α! δόξα σοι ὁ θεός! αὐτὸς ἠξίωσε νὰ κρεμασθῇ δύο φορές.

Πᾶσι αἱ δμῶθυμοι μὲν ἀλλὰ συνεσχυμέναι αὐτῶν φωνῇ ἀπέτέλουσαν θόρυβον σχεδὸν ὅμοιον πρὸς τὴν βοήν τοῦ ἀνέμου πνέοντος διὰ τῶν δένδρων δάσους τινός. — Ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μου ὠμίλου ἐτι σιγανώτερα· ἀλλ' ἤκουσα γυναικεῖαν φωνὴν λέγουσαν.

— Ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἔχει ὠρκίους ὄμους.

Ὁ πατήρ μου ἐστάθη πῶδας τινὰς μακρὰν τοῦ ἴσπου τῆς ἀγχόνης, πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ φερέτρου. Ἐκύβη διὰ νὰ τὸ παρατηρήσῃ πλησιέστερον, ἔπειτα δὲ τὸ ἀπελάτισε περιφορητικῶς. Τὸ φέρετρον ὠλισθήσεν ἐπὶ τῶν προνομισμάτων τοῦ ξύλου, ἕτινα ἦσαν ἐπιγεχυμένα μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ ἱκρίωματος. — Ὁ πατήρ μου ἀνωρθώθη πάλιν καὶ ἐβίβησεν ἐπὶ τοῦ πλήθους βλέμμα σταθερὸν.

— Ἐὶ σκληροκάρδιος κακοῦργος! ἔλεγον τινες ἐκ τοῦ πλήθους.

— Ὑπάρχει τι ῥωμαντικὸν εἰς τὸ βλέμμα του, ἐπιθύρυσεν ἡ ἐκ τοῦ παραθύρου φωνὴ — εἶναι ὠραῖος ἀνθρώπος!

— Ἐὶ! μυλαῖδη, εὐμορφος ἢ ἀσχημος, ἀπεκρίθη ἡ ἐπιπληκτικὴ καὶ τραχεῖα φωνὴ γέροντός τινος.



μα: 'δλίγον οὐδὲν ἄλλο θὰ ἦναι παρὰ ἕνα κρεμασμένος Ἑβραῖος!

Ὁ ἐφημέριος τῆς Νέας Πύλης εἶχεν ἐν τούτοις ἀνοίξει τὴν βίβλον του καὶ ἀνεγίνωσκε μὲ ἀνορεξίαν τεμάχια τινὰ ἐξ αὐτῆς. Ὁ Ἰσμαὴλ δὲν τὸν ἤκουε. Μετὰ τινα λεπτά συνωφρυνώθη καὶ διέταξε τὸν ἱερέα ν' ἀπομακρυνθῆ. Οὗτος δὲ, οὐτινος ἡ εὐαγγελικὴ ἀγάπη δὲν ἐφαίνετο πολλὴ ἐνθερμος, ὑπῆκουσεν ἀδιδράκτως, ἔθεσε τὴν βίβλον του ὑπὸ μάλιν, καὶ ἀπεσύρθη πρὸς ἀριστερὰν τῆς ἀγγόνης.

Δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω, μυλόρδε, πόθεν εἶχον ἐξέλθει οἱ δῆμιοι, ἀλλ' εἶδον αὐτοὺς αἴφνης ἐπὶ τοῦ δώματος ὕψισθεν τοῦ καταδίκου.

Τὸ πένθιμον κροῦσμα τοῦ κώδωνος ἐξηκολούθει νὰ σημάνη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Τάφου.— Ἦκουον περὶ ἐμοῦ ὅτι μετὰ ἐν λεπτὸν τὸ πᾶν ἐτελείονεν!

Ὁ λόγος οὗτος διεδίδετο εἰς τὸ πλῆθος ὡς πυρετώδης ἀνεμος. Ὅλα τὰ ἀγγλικὰ ἐκεῖνα πρόσωπα, συνήθως τοσοῦτον ἀπαθῆ, ἐκίονον ἕκαστον τῶν μῦθων αὐτῶν κατὰ παραδόξους συστροφάς. Οἱ μὲν συνεκίονον τοὺς πῶγωνας αὐτῶν χωρὶς νὰ ὀμιλῶσιν, οἱ δὲ ἴσταντο κεχηλιότες μὲ μωρὸν μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων ἄλλοι δὲ συνοφρυνόμενοι καὶ τοὺς βῶθωνας ἔχοντες διεσκαλμένους, ἐφαίνοντο ἀπολαύοντες μετὰ προθυμίας τὴν εὐχαρίστησιν των.

—Ὦ! μυλόρδε, δὲν λέγω οὐδεμίαν ὑπερβολὴν, καὶ ἡ πικρία τῶν ἀνκμνήσεων μου δὲν κατέχει τὴν θέσιν τῆς ἀληθείας· ἡ χαρὰ ἐφαίνετο εἰκονισμένη ἐφ' ὅλων ἐκεῖνων τῶν φλογερῶν βλεμμάτων, εἰς τὴν Παλαιὰν Φυλακὴν ἐγίνετο πανήγυρις καὶ οὐδαμοῦ τοῦ Λονδίνου ὑπάρχουσι τοσοῦτοι εὐτυχεῖς ὅσοι ἐμπροσθεν τῆς Νέας Πύλης, τὴν ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεως θανατικῆς ποινῆς!

Ὁ πατὴρ μου ἐν τούτοις, ἀφοῦ περιέστρεψε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ πλῆθους, ὑπερ ἐκάλυπτε τὴν πρὸ τῆς Παλαιᾶς Φυλακῆς πλατεῖαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λουδγερ-γίλλ, ὕψωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ παράθυρα, ὅπου παρίσταντο μυρία ἄπληστοι κεφαλαὶ, καὶ ἐφάνη ζητῶν τινα. Τὸ βλέμμα του προσήλωθη εἰς τὴν γωνίαν τῆς Ὀδοῦ τοῦ Στόλου, καὶ ἐνόμισα ὅτι τὸ μέτωπόν του ἐκλινεν ἑλαφρὰ ἵνα χαιρετῆσθῆ ἀνεπαίσθητως.

Μετ' ὀλίγον ἐστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν ὁδὸν, καὶ μὲς παρετήρησεν ἐπὶ τέλους ἀπέναντι αὐτοῦ.

Σπινθὴρ χαρᾶς ἐλαμψε πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ ὠχρανθέντος προσώπου αὐτοῦ εἰς τὴν θέαν τοῦ Ῥοβοάμ, ὅστις ἐξέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς αὐτὸν κλαίων.—Ὁ πατὴρ μου μοὶ ἔκκαμεν ὡς πάντοτε, φιλικὸν νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐμειδιάσα γλυκὰ θεωρῶν με.

Ὁ Ῥοβοάμ εὐρίσκετο εἰς ἀμηχανίαν ἥτις ἐκίνει εἰς οἶκτον. Ὅλην τὴν νύκτα ἡ θλίψις του ἦτο κατὰδῆλος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἰσμαὴλ κατήντησεν εἰς τὸν δυστυχῆ ἄλαλον εἶδος ἀγωνίας. Οἰκώζεν ὑποκώφως· θερμὰ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν

ὀφθαλμῶν του, καὶ ἡ σπασμωδικῶς συνεσφιγμένη χεὶρ του ἐκτύπα τὸ στήθος του.

Ὁ δῆμιος εἶπε μίαν λέξιν τρανοφώνως. Ἐφερον κλίμακα, τὴν ὅποιαν ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ ὀριζονταίου βραχίονος τῆς ἀγγόνης. Ἡ κλίμαξ αὐτῆ τῆς ὁποίας ἀνέβη τὰς βαθμίδας, ἐγρησόμευσεν αὐτῷ εἰς τὸ νὰ προσδέσθῃ ἀνωθεν τὴν ἀκρὰν τοῦ σχοινίου, ὑπερ πρὸ ὀλίγου ἔκειτο ἐπὶ τῶν δεσμευμένων ἀγκῶνων τοῦ Ἰσμαὴλ.

Μετὰ τοῦτο ὁ δῆμιος κατέβη πάλιν, καὶ ἀφῆρσαν τὴν κλίμακα.

Τὸ σχοινίον ἐκρέματο ἤδη εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ Ἰσμαὴλ.—ἐν σημείον τοῦ δημίου, ὁ ὁποῖος ἴστατο πλησίον τοῦ ἐλατηρίου τοῦ κρατοῦντος τὸν καταβράκτιν εἰς θέσιν ὀριζόντειον, ἤρκει νὰ στείλῃ τὸν κατάδικον εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Τὴν τελευταίαν ταύτην στιγμὴν, καθ' ἣν αἱ συνδιαλέξεις εἶχον παύσει πανταχόθεν, καὶ δὲν ἤκούετο πλέον ἄλλος θόρυβος εἰμὴ ἡ δύσκολος ἀναπνοὴ τριῶν χιλιάδων ἀνθρώπων πνευσίωντων, ὁ ἥλιος ὑψώσας τὸν ὑπὸ τῆς ὀμίχλης κεκαλυμμένον δίσκον του ὅπισθεν τῆς Παλαιᾶς Φυλακῆς, ἐξέριψεν ἐρυθρωπὴν ἀντανάκλασιν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν παραθύρων τῶν οἰκιῶν τῶν κειμένων ἀπέναντι τῆς Νέας Πύλης.

Ὁ Ἰσμαὴλ κατελήφθη ὑπὸ τρόμου.—Παρετήρησε πρῶτον τὴν ἀκτίνα ταύτην τοῦ ἡλίου μελαγχολικῶς, ἔπειτα δὲ θέλων βεβαίως νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὸ τὸ ἄστρον διὰ τελευταίαν φοράν, ἐστράφη βεβαίως—ἀλλὰ τὸ δεσμοτήριον τῆς Νέας Πύλης ὑψούτο ζοφερὸν ὅπισθεν αὐτοῦ.

Ὁ πατὴρ μου ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.—Τὸ θάρρος του ἐφαίνετο ἐγγὺς νὰ ἐγκυτάλιπῃ αὐτόν.

—Cheer up! (ἠάρρηε!) ἐφώναζε τὴν στιγμὴν ταύτην σοβαρὰ καὶ ἠχητικῆς φωνῆς, ἥτις ἐξῆλθεν ἐκ παραθύρου τινὸς τῆς γωνίας τῆς Ὀδοῦ τοῦ Στόλου.

Ὅλα τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦτο.—Ὁ πατὴρ μου ἐχαιρέτησεν ἑλαφρὰ.—ἔπειτα ἡ κεφαλὴ του ἀνωρθώθη ὑπερηφάνως, καὶ στραφεῖς πρὸς ἡμᾶς, ἔκκαμεν εἰς τὸν Ῥοβοάμ νεῦμα προσκλήσεως.

Ἡ ὀλεθρία ὦρα ἐμελλε νὰ σημάνη μετὰ δύο ἢ τρεῖς στιγμάς· ἀλλὰ μίαν μόνην ἐχρειάσθη ὁ Ῥοβοάμ, ἵνα ὑπερβῆ δι' ἐνὸς πηδήματος τὸ περίφραγμα ὑπερ ἧτο ἐμπροσθί του, ῥίπτων κάτω τοὺς πολιτισμένους οἵτινες εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον του, καὶ νὰ πηδήσῃ ἐπὶ τοῦ περσουλίου.

Τὸ δὲ πλῆθος ἐνθουσιάζον διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο κίνημα, τὸν εἶδε μετ' ὀλίγον πλησίον τοῦ Ἰσμαὴλ, οὐτινος τὰ δεσμὰ ἐρρίνισμένα προηγούμενως ἐνέδωκαν εἰς σφοδρὰν κίνησιν.

Ὁ ἄγλος λησμονήσας τὸ μῖσός του ἀνεβόησεν, Εὐγε, διότι τὸ συμβᾶν τοῦτο ὑπέσχετο δραματικότητα. Τὰ χειρομακτρα ἐκινήθησαν ἐπὶ τῶν παραθύρων, καὶ ἡ φωνὴ τῆς γωνίας τῆς Ὀδοῦ τοῦ Στόλου ἐπανελάθε.

—Cheer up!

Κεφ. ΚΔ'. Μ' εἶνα πηδήμα 'ε τὸν ἄλλον κόσμον. (The launch into eternity)

Τὸ κίνημα τοῦ Ῥοβοάμ ὑπῆρξε τοσοῦτον ταχύ, ὥστε οὐδεὶς ἐσυλλογίσθη νὰ ἀνισταθῆ εἰς αὐτό.—Ὁ δῆμιος ἐμβρόντητος ἐθεώρει αὐτὸν μὲ βλέμμα ἡλίθιον, καὶ δὲν ἐκινεῖτο.—Οἱ βοηθοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἤδη κάτω τοῦ ἱκριώματος.

Δὲν ἤξεύρω, μυλόρδε, ἂν ὁ πατὴρ μου ἤθελε δυνηθῆ ἂν ἐδικάμαζε νὰ φύγῃ ἐπιτυχῶς. Τὸ πλῆθος ἐφαίνετο προσδοκῶν τοῦτο, καὶ ἐξέπεμπε παραφρούρους ἐπευφημίας. Διάφορα πράγματα ἤρχισαν νὰ ῥίπτωσι κατὰ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἠπειλεῖτο γάσις.

Ἄλλ' ὁ πατὴρ μου δὲν ἐπειράθη νὰ φύγῃ. Δὲν ἐκάλεσε τὴν Ῥοβοάμ διὰ τοῦτο. Καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἤρπαζε τὸ σχοινίον, ἵνα χαλαρώσῃ τὸν βρόχον, ὁ Ἰσμαὴλ χώσας τὴν χεῖρά του ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ, ἔσπρε μικρὸν ἐγχειρίδιον, τὸ ἐγχειρίδιον βεβαίως τὸ ὅποιον εἶχε φέρει ὁ δόκτωρ Μούρρη, καὶ τὸ ἐνέπηξε μακροδῶς εἰς τὸ στήθος τοῦ Ῥοβοάμ.

Ὁ Ῥοβοάμ ἔπεσε νεκρὸς μετὰ τὸ τοῦ πατρὸς μου καὶ τοῦ δημίου.

Ὁ Ἰσμαὴλ ἐστράφη πρὸς τὸ παράθυρον τῆς Ὀδοῦ τοῦ Στόλου, ἔπαλε τὸ αἰμοσταγὲς ἐγχειρίδιον θρικυβευτικῶς, καὶ ἀνεβόησε:

—Thank you (εὐχαριστῶ), μυλόρδε. Τὸ πλῆθος ἐξέπεμψε κραυγὴν φρίκης.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὀκτῶ ὥραι ἐσήμκνον εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ὁ καταβράκτης κατέπεσε τὸ σχοινίον ἐξετάθη, καὶ τὸ ἡμισυ τοῦ σώματος τοῦ Ἰσμαὴλ ἔγεινεν ἄφαντον ἐν τῇ ὀπῃ.

Τὸ πρόσωπόν του κατεταράχθη, ἔπειτα δ' ἐμεινεν ἀκίνητον.—Τὸ ἐκταθὲν σχοινίον ἐξετυλίσσετο βροδέως, καὶ ἐδίδεν εἰς τὸ σῶμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δὴ ἦτο ἀπλοῦν πτώμα φρικώδεις περιελιγμῶς.

Ἐκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς, μυλόρδε, τὰ γόνατά μου ἐκάμφθησαν. Ἠσθάνθη συνσφιγμένην τὴν καρδίαν μου ὡς ὑπὸ παγωμένης χειρὸς.—Ἐπειτα δὲν εἶδον οὐδὲν, δὲν ἠσθάνθη οὐδὲν...

Ἡ Σωσάννα διεκόπη. Ὁ Βρίαν, οὐτινος κατεθλίβετο ἡ καρδία ὑπὸ τῆς διηγήσεως τοῦ τρομεροῦ τούτου δράματος, εἰώπη.

Ἐν τῷ μαύρῳ θαλάμῳ ἡ μικρὰ Γαλλίς ἔτρεμε καθ' ὅλα τὰ μέλη αὐτῆς, καὶ ἐψιθύριζεν ἐκφωνήσεις τρόμου.—Καὶ αὐτὴ ὁ Τυρζέλος ἐφαίνετο συγκινηθεὶς ὑπερβαλλόντως, καὶ μίαν στιγμὴν, ὅτε τὸ σῶμά του ἐκινήθη κλονιζόμενον ὡς εἰ ἐμελλε, νὰ καταπέσῃ ἡ Μαρδαλινὴ ἠσθάνθη ῥέουσιν ἐκ τοῦ μετώπου τοῦ τυφλοῦ ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῆς ξανθὰ ψυχροῦ ὑδρῶτος.

—Ναί, ἐψιθύρισεν ἐπὶ τέλους μετὰ τινα σιωπὴν—οὕτω συνέβη!... Ἡ Σωσάννα δὲν ἐλησμονήσεν οὐδὲν, οὐδ' αὐτὴν τὴν πληγὴν τοῦ ἐγχειριδίου,—ἀλλ' ὁ διαβολοδόκτωρ ἐκείνος Μούρρη... Μὲ ἀκούεις, Μαρδαλινῆ!... Διὰ τί προσπαθεῖς νὰ ἐνοήσης τοὺς λόγους μου, ἀθλίη γυνὴ!... Δὲν ἤξεύ-

ρεις ὅτι οἱ ἄνθρωποι φαρμακεύονται ἐνίοτε ἀπὸ τὰ ὄψα, καὶ ὅτι πολλοὶ ἀπέθανον διότι ἤκουσαν ὅ,τι δὲν ἔπρεπε!...

—Μυλόρδε, ἐψιθύρισεν ἡ μικρὰ Γαλλίς.

—Σιωπὴ! Δὲν εἶπεν ὅτι τὸ σχοινίον περιστράφη, Μαρδαλινῆ!... περιστράφη βροδέως!... Εἶδον βεβαίως τὸ πτώμα νὰ περιγράφεται ἀδρανὲς, κατὰ τὴν κίνησιν τοῦ κατατραυμένου ἐκείνου σχοινίου... Τοῦτο ἦτο ἀναμφιβόλως φρικώδες... φρικώδες!

Ἐχῶσε τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸν λαϊμοδέτην του, ὠσανεὶ αἴφνης ἐξέλιπεν ἡ ἀναπνοὴ του.

—Σχοινίον περὶ τὸν λαϊμὸν, Μαρδαλινῆ, ἐπανελάθε μὲ φωνὴν πεπνηγμένην—φαντάζεσαι τοὺς πόνους τοὺς ὁποίους τοῦτο δύναται νὰ προξενήσῃ;

Ἡ Μαρδαλινὴ τὸν ἐθεώρει ἐκπληκτος.

—Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη γελῶσα, δὲν ἐκρεμάσθη ποτὲ, μυλόρδε,—καὶ ὑμεῖς;

Ὁ Τυρζέλος ἀνέστη, καὶ ἀνώρθωσε τὸ σῶμά του καθ' ὅλον τὸ ὕψος αὐτοῦ.

—Ἐγὼ; ἐπρόφερε μετὰ παραφορᾶς—ἐγὼ;...

Ὦ! Μαρδαλινῆ, ἦτο βεβαίως φρικώδες νὰ βλέπῃ τις οὕτω περιστρεφόμενον ἐκεῖνο τὸ πτώμα!...

Οἱ παράδοξοι οὗτοι λόγοι τοσοῦτον ἀντέφασκον πρὸς τὴν συνήθη ἀπάθειαν τοῦ τυφλοῦ, ὥστε ἡ μικρὰ Γαλλίς ἐνόμισεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὅτι κατελήφθη ὑπὸ αἰφνιδίου παραφοροσύνης. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἰδέα αὕτη διήρχετο τὸ πνεῦμα αὐτῆς, ὁ Τυρζέλος ἐκάθησεν ἡσύχως, καὶ εἶπε μὲ φυσικώτατον τόνον.

—Στὴν πίστιν μου, Μαρδαλινῆ, ὁ Ἰσμαὴλ ἐκείνος Σπένσερ περιστράφη σὰν ἀσβοῦρα... καὶ ὁ σάκις εἶδον νὰ κρεμώσῃ τινα, ἡ παρακολουθοῦσα αὕτη περιστροφικὴ κίνησις μοὶ ἐπροξένησε τρομερὸν ἀποτέλεσμα... Παρατήρησε τὸν στρόβιλον, Μαρδαλινῆ, ὅταν σοῦ τύχῃ περίστασις.

—Ὅτε ἀνέλαθον τὰς αἰσθήσεις μου, μυλόρδε, ἐπανελάθει ἡ Σωσάννα, ὁ ἥλιος ἦτο ἀνωθεν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ἡ νεκρώσιμος συσκευή εἶχε γίνοι ἀφαντος ἐντελῶς τὸ πλῆθος εἶχεν ἀπέλθει καὶ τὰ ἀμαξίδια τῶν προμηθευτῶν ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον κατὰ τὸ σῆνθες τὸ μελαγχολικὸν στενὸν τῆς Παλαιᾶς Φυλακῆς.

Ἐξύπνησα, διότι πολιτισμένους τις παρετήρησεν ὅτι ἐμπόδιζον τὴν δημοσίαν ὁδὸν, καὶ μὲ διετίναξε σφοδρῶς.—Πρὸ δύο ὥρων ἦμην ἐκεῖ. Ἐπὲρ τοὺς χιλίους ἀνθρώπους εἶχον διέλθει πλησίον μου, ἀλλ' ἤξεύρετε, μυλόρδε, ὅτι ἐν Λονδίῳ ἡ εὐαγγελικὴ ἀγάπη περιορίζεται εἰς τὸ νὰ μὴ καταπατῶσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν δυστυχῆ τὸν κείμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τὸ νὰ προχωρήσωσιν ἐν βῆμα ἐκτὸς τοῦ δρόμου εἶναι μέγα πρᾶγμα διὰ τοὺς ἀσχολοφανεῖς τοῦτους ἀνθρώπους, τοὺς δούλους τῆς φιλαργυρίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ ἐγωϊσμὸς ἔκαμε τοσοῦτον τερατώδεις προόδους ὥστε τὸ σύμπαν περιορίζουσιν εἰς ἑαυτοὺς, καὶ ἡ μύψ αὐτῶν ψυχὴ δὲν βλέπει δύο βήματα μακρὰν αὐτῆς!... Ἄ! γινώριζω τὸ Λονδίνον, μυλόρδε!—Ἐπέφερα τοσαῦτα ἐν αὐτῷ!

Μοὶ ἐφάνη ὅτι ὠνευρέθητε παράδοξον καὶ φρι-

καθὲς ἕνα ἄνθρωπον περὶ αὐτοῦ. Ἐξ ἐμπόρου ὄρου δι-  
κονοῦνταν πρὸς τὸ ἐν Φάριξδον-Στρήτ δωματίον  
μας, ἀλλὰ πρὶν φθάσω εἰς αὐτὸ, ἡ συνείδησις πᾶν  
πρὸ ὀλίγου συμβάντων μοι εἶχεν ἤδη ἐπανέλθει.—  
Ὁ πατήρ μου καὶ ὁ Ῥοδόμ, δὲν ὑπῆρχον πλέον!  
—Ἦμην μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, μόνη, μυλόρδε, ἐγὼ  
τῆς ὁποίας εἶχον παρατείνει τὴν παιδικὴν ηλικίαν,  
ἐφ' ἧς δὲν ἐγίνωσκον οὐδὲν, ἐκτὸς ἀτίμων ἢ  
ματαιῶν τινῶν πραγμάτων.

Ἐνεθυμήθην ὑμᾶς συχνάκις ἀπ' τῆς ἀναχω-  
ρήσεώς μου ἐκ τῶν Ἀγρῶν τοῦ Ἀγαθοῦ, ἀλλὰ τὴν  
στυγρὴν ταύτην ἡ ἰδέα τῆς ἐγκαταλείψεώς μου με  
κατέβληθε.—Καὶ ἐγὼ, καθὼς καὶ ὁ δυστυχῆς Ῥο-  
δόμ, ἐλυπούμην διὰ τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν τῆς  
δουλείας μου...

Ἀπῆλθον δύο ἡμέρας κλεισμένη ἐν τῷ διαμα-  
τίῳ μου. Ἐφοδοῦμην νὰ ἐξέλθω. Τὸ πᾶν ἦτο δι'  
ἐμὲ ἀγνωστον καὶ τὸ ἀγνωστον ἐμποιεῖ τρομον.—  
Ματὰ τὴν διήμερον ταύτην ἀθεύρηιν παράφρων  
ἐλπίς διέβηε τὸ πνεῦμά μου. Ἡ ἐλπίς αὕτη—δὲν  
ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ εἰς οὐδὲνα ἄλλον εἰμὴ εἰς ἐμέ,  
μυλόρδε, ἧτις ἦμην ἀμαθὴς καὶ ἐστερημένη πάσης  
γνώσεως τοῦ βίου. Ἀπεφάσισα νὰ σὰς ζητήσω ἵνα  
σὰς εἶπω ὅτι σὰς ἠγάπων.

Ὁ Βρίαν ἔλαβε τὴν χεῖρά της, καὶ τὴν ἐσφυγ-  
ξεν ἐλαφρᾶ ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

—Διατί δὲν ἤλθες, Σωσάνα! διέκοψε.

—Σὰς ἐζήτησάν ἐπὶ εἴς μῆνας, μυλόρδε. Τὸ Λου-  
δινον εἶναι μέγιστον, καὶ ἦσθε κεκρυμμένοι, διότι  
ἐκείνοι οἵτινες σὰς εἶχον δανείσει χρήματα, ἤθελον  
νὰ σὰς φυλακίσωσιν.

—Ἀληθῶς, ἐψιθύρισεν ὁ Βρίαν, ἀληθῶς! ἡ μυ-  
στικὴ χεῖρ ἧτις πληροὶ τὸ βαλάντιόν μου δὲν εἶ-  
χεν ἐπέμψῃ εἰσέτι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῶν δανειζῶν  
μου.

Ὁ Τυρόλλος ἤρξατο νὰ γελά.

—Ἦκούσας, Μαροδαλνή, ἠρώτησε, περὶ τῶν  
τολμηρῶν ἐκείνων κηκούργων, οἵτινες κάμνουν  
συμφωνίας μετὰ τὸν διάβολον.

—Διατί μοι προτείνετε τὴν ἐρώτησιν ταύτην,  
μυλόρδε;

—Νὰ παρ' ἡ κατὰ τὴν ἀνίατον περιέργειάν  
σου, Μαροδαλνή!... Ὁ ὥρατος οὗτος κύριος με ἐν-  
θυμίζει τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην ἱστορίαν... Ἡ μυστη-  
ριώδης γελῶ περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ὁμοιάζει πρὸς  
τὸν διάβολον,—καὶ ἠξέουσις ὅτι ὁ διάβολος ἐπὶ τέ-  
λους πνίγει ταχέως ἢ βραδέως τοὺς πλάτας του...

—Ἐυαθὸν ὅτι καταφεύγετε ἐν Κλίφορντ-Στρήτ,  
ὁ Βρίαν, ἔλεγεν ἐν τούτοις ἡ Σωσάνα.—τοῦτο  
μόνον ἠδυνήθησάν νὰ μοι εἰπωσιν. Ἐπὶ εἴς μῆνας  
ἠρχόμην καθ' ἑκάστην εἰς Κλίφορντ-Στρήτ, ἀλλὰ  
ποτὲ δὲν σὰς ἀπάντησα.—δὲν ἦτο—δὲ δι' ἑλλειψίν  
ἐπιμονῆς τὸ ἔτι δὲν ἠρχόμην ἐπιπεῖαι, μυλόρδε, ἀλ-  
λὰ διότι δὲν ἠδύναμην νὰ ἔλθω.

Ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν στυγρὴν ἐπανῆλθον εἰς  
τὸ μόνηρος δωματίον μου, μ' ἐζήτησαν τὸ ἐνοίκι-  
όν μου. Ἀλλὰ δὲν μοι ἔμενε πλέον λεπτὸν καὶ με  
ἐδίωξαν.

Τὸ Ἀρνδινον εἶναι λαμπρὸν καὶ ὠραῖον κατὰ  
τὰς ἀρχὰς τῆς νυκτός. Ἄν ἐραβήθην τὸ πρῶτον.  
Ἡ ἀδιάφορος καὶ ἀπαθὴς ὑπνοσις, ἧτις με κατ-  
ελάμβανεν ὁσάκις δὲν ἐσυλλογιζόμην ὑμᾶς, με ὑ-  
πεστήριξε τότε ὡς πολλὰκις ἐκτοτε με ὑπεστήριξε.

—Ἐθαδίζον παρὰ τὰ λαμπρὰ προσωτισμένα ἐρ-  
γαστήρια τοῦ Φλάκτ-Στρήτ, ἐθαδίζον χωρὶς νὰ  
συλλογιζομαι οὐδὲ νὰ φοβώμαι. Ὅταν ἡμεῖς τό-  
σον πλησίον τοῦ πλοῦτου, μὰς ἐμποδίζει τι, ὦ Θεέ  
μου! νὰ φοβώμεθα τὰ δεινὰ τῆς ἐσχάτης ἐνδείας.  
Ἐμπειρότερον ἐμοῦ ἐνέπεσαν ἐν αὐτῇ, νομίζω, καὶ  
ἐν Λονδίῳ ὁ δυστυχῆς ἕως ἀποθνήσκει ὑπὸ ἀσπ-  
τίας, δὲν θέλει μέχρι τελευταίας στιγμῆς νὰ πι-  
στεύσῃ ὅτι ταῦτος θάνατος εἶναι δυνατός.

Καὶ ἔμωσ τῶσι ἀποθνήσκουσιν σὺν κατ' ἐκίστην!  
—Ἀλλὰ τὰ πάντα εἶναι ἐν ἀρμονίᾳ περὶ τοῦ ἀ-  
γωνιστοῦ.

Κατέβαινον τὸ Φλάκτ-Στρήτ ἀκόπως ἐνθυμου-  
μένη βραδύως ὑμᾶς, διότι ὑμεῖς ἦτε τότε ὡς καὶ  
τώρα ὁ μόνος μου λογισμός. Ἐρχίξτε νὰ ἦναι ἀρ-  
γά. Ὅτε ἐπέρασθ τὸ Προκίλιον τῆς Ἐκκλησίας,  
εἶδον τὰ ἐργαστήρια κλειόμενα ἀλληλοδιαδόχως.

Τότε κατὰ πρῶτον ἐσυλλογίσθην τοῦ νὰ ζητή-  
σω ἄσυλον.

Κατὰ τὴν γωνίαν τῆς Κορνιχίλλης ἀνθρωπῶς  
τις με ἐπλησίωσε, μοι εἶπεν ὅτι ἦμην ὠραία, καὶ  
με ἠρώτησεν ἂν ἤθελον νὰ τὸν ἀκολουθήσω εἰς τὴν  
οἰκίαν του. Τὸ ἐδέχθην ἀδιστάτως, καὶ δὲν ἠδύ-  
νηθην νὰ ὑποκρίψω τὴν χαρὰν μου.—Ἀλλὰ καθ'  
ὁδὸν ὁ ἀνὴρ οὗτος μοι ὁμιλήσεν οὕτως, ὥστε ἡ-  
ναγκάσθην νὰ τὸν ἀφήσω.

Εἶχον ἐν ἐμαυτῇ αἰσθημά τι ὑπερ ἐθεράπευε  
τὴν ἀπειρίαν μου, μυλόρδε. Τὸ αἰσθημα τοῦτο ἦτο  
ὁ πρὸς ὑμᾶς ἔρωσ μου. Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ πωληθῶ  
εἰς ἄλλον, δι' οὐδὲν ἄλλο μοι ἐφαίνετο βδελυκτὴ  
εἰμὴ μόνον ἕνεκεν ὑμῶν. Ἡ ἀβρίτος καὶ συνηγε-  
μένη αἰδώς, ἧτις με κατέχευε, δὲν ἤθελεν οὐδ' ἄνω-  
μα με ἀναχαιτίσει.—Ἄλλ' ἦσθε ἐνώπιόν μου πάντοτε  
μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ μαρτύρου. Φωνή τις ἐκ τῆς  
καρδίας μου ἐβόα ἀκαταπαύτως: Κάλλιον ἢ ἀπο-  
θάνης...

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον. Οἱ διαβάται κατήνη-  
σαν σπανιότερον. Αἱ κλεισθεὶς ἀποθήκαι παρίστων  
μόνον τὸ σκοτεινὸν ξύλον τῶν θυροφύλλων αὐτῶν  
ἀντὶ τῆς ἀκτινοβολούσης λάμπειος τοῦ ἀερίου.  
Ἐπέβαιναν, καὶ ἦμην καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ κό-  
που κατακλιθῆν παρὰ τὰς κινυλίδας τῆς ἐκκλη-  
σίας τοῦ Ἁγίου Παύλου, καὶ ἀπεκοιμήθη.

Πρὸ τῆς ἡμέρας ἐξήλπινα πεπαγωμένη, παρη-  
λελυμένη καὶ ἀνάγκας νὰ κινηθῶ ἰδοῦσα δὲ φύ-  
λλα διαβάνοντα τὸν προσεχέμενον, καὶ τὼ εἶπον  
ὅτι ἐπέβαιναν.

—Ὁ! ὦ! μοι εἶπεν ὁ ἀνθρώπος οὗτος σύρων  
με πρὸς φανόν τινα,—καὶ ἦμωσ εἰσαί ὠραία, κό-  
ρη μου... Πῶς διάβολον εἶναι δυνατόν νὰ πεινῆς;  
Ἐκλογιζόμην, καὶ ἡ καταβεβαρυμένη κεφα-  
λή μου ἐκλινεν ἐκ τοῦ ἐνὸς ὄμου πρὸς τὸν ἄλλον.

—Ἄλλ' ἀδιάφορον, ἐπινέβληεν ὁ φύλαξ. ἴσως